

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 522

Om goud en liefde.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

OM GOUD EN LIEFDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dabec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De valsche speler.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een avond in den laten herfst waren de bewoners van een fraai heerenhuis in Hampstead Heath te Londen bezig zich in avondtoilet te steken.

De eene was lang en slank met donker uiterlijk. Hij was van middelbaren leeftijd en zijn zwart haar begon aan de slapen te grijzen. Zijn fraai regelmatig gelaat duidde op adel, zijn vierkante kin op vastberadenheid. Wat echter het meest opviel waren zijn koele, grijze oogen, die soms met een metaalglans konden schitteren. Zijn geheele persoonlijkheid maakte den indruk, dat hij als het ware geschapen was over zijn medemenschen te heerschen.

Zijn metgezel was veel kleiner en ook in andere opzichten het tegendeel van den slanken man. Hij was, hoewel niet klein, toch wel een hoofd korter dan de andere, was blond en had kinderlijke blauwe oogen. Zijn wangen waren rond en vol en zijn geheele uiterlijk verried een vroolijke, zonnige natuur.

Beide mannen waren echte gentlemen met het stempel der Engelsche aristocratie op hun gelaat.

Raffles 522.

De oudste, de slanke, donkere man, was Lord William Aberdeen, de andere zijn secretaris en vriend Charles Brand.

Ten minste dit was de officieele aanduiding, welke ook op hun naamkaartjes stond te lezen, ofschoon dit niet altijd hun naam was. Sommigen werd die naam willekeurig veranderd al naar de omstandigheden dit medebrachten, terwijl dan tevens hun uiterlijk een zoodanige verandering onderging, dat zelfs hun intiemste kennissen hen niet herkend zouden hebben.

Waarom dit geschiedde?

Het is niet zoo eenvoudig dit met enkele woorden uiteen te zetten.

Lord William Aberdeen was niets anders dan een schuilnaam, waarachter zich iemand verborg, die reeds sedert jaren door de Engelsche politie en ook door de politie-ambtenaren van verschillende andere landen werd gezocht.

Lord William Aberdeen was niemand anders dan Lord Edward Lister, die naar men op Scotland Yard, het bekende Engelsche hoofdbureau van politie te Londen, had weten te

ontdekken, identiek was met John Raffles, de zoogenaamde Gentleman-Inbreker.

Zoo althans noemde hij bij voorkeur zich zelf, want hij kwam er eerlijk voor uit, dat hij zich vaak, evenals een gewone inbreker, toegang wist te verschaffen tot de woningen der rijken, maar hij legde er altijd tegelijk den nadruk op, dat hij zich niet minder gentleman voelde, daar een menschenleven hem heilig was en hij zich nog nimmer vergrepen had aan het goed van een ijverig en eerlijk man. Wanneer hij iemand de huid lichtte, zooals hij dat noemde, dan kon men er verzekerd van zijn, dat hij dit deed, omdat naar zijn meening het slachtoffer veel en veel te rijk was en zijn geld niet behoorlijk wist te besteden.

Met dat niet behoorlijk besteden bedoelde hij, dat de rijkaard vergat zijn minder bedeelde evenmenschen nu en dan te gedenken.

Hij had zich tot taak gesteld het menschedom een gevoelige les te geven in de ware filantropie en nam af van degenen die te veel hadden om dat te geven aan hen die te weinig hadden.

Dat hij hierdoor in conflict kwam met de wet, dat wist hij, maar daaraan stoorde hij zich al heel weinig. Hij vond de wet op het punt van openbare verzorging van behoeftige lieden schandelijk te kort schieten en had daarom voor zich zelf en op zijn eigen houtje een wet gemaakt, waaraan hij zich alleen hield. Deze wet luidde: De rijke zal geven van zijn overvloed aan den arme. Doet hij dat niet, grijp dan in op elke wijze die daartoe dienstig kan worden geacht.

Dat hij zich hierdoor onder en boven de wet plaatste, wist hij en daarom had hij alle maatregelen genomen om de uitvoerders der Staatswetten, in casu de politie, op een dwaalspoor te brengen.

Deze noodzakelijkheid had hem een groote mate van volmaaktheid op dit punt doen bereiken en wat Lord William Aberdeen, anders gezegd John Raffles, op dit gebied presteerde, grensde waarlijk aan het ongelooflijke.

Zoo was het de politie na jaren van onafgebroken werkzaamheden nog nimmer gelukt de hand op hem te leggen. Steeds was hij haar te slim af geweest en zij had er niet het flauwste vermoeden van, dat de rijke, eenigszins zonderlinge filantroop Lord William Aberdeen, die in het mooie groote heerenhuis op Hampstead Heath woonde, identiek was met den gevreesden bandiet.

Op deze wijze kon Raffles onder dien schuilnaam op elke plek in het openbaar verschijnen en zijn slachtoffers uitkiezen en als dan eenige dagen later de geheele stad Londen in rep en roer was over het een of ander stoute stukje,

dat de Groote Onbekende had uitgehaald, zat deze zelf in zijn keurig ingerichte bibliotheek de kranten te lezen en te genieten van de opwindingen die over hem ook in de pers heerschte.

Heden avond zou hij zich met zijn vriend en secretaris Charles Brand, in wien de lezers den kleineren, blonden metgezel van den Lord hebben herkend, naar een club begeven, waarin volgens verschillende aanwijzingen, die hij in den loop der laatste maanden had ontvangen, vaak valsch gespeeld werd en vreemdelingen, die men had geïntroduceerd, kaal werden geplukt.

Zoo iets streed ook volkomen met de principes van dezen zonderlingen, maar niettemin hoogbegaafden man, die zich nu voorgenomen had een of meer der boosdoeners, die zich aan deze edele praktijken schuldig maakten, te ontmaskeren.

Te dien einde had hij zich voor hem zelf en voor zijn vriend Brand een intröductie weten te verschaffen, die men hem maar al te voorkomend had verstrekt en die hem hedenavond toegang zou verleenen tot de lokalen van de club, die in een der voornaamste straten van het West End van Londen gelegen waren.

Even vóór de heeren met hun toilet gereed waren, klonk een klein electrisch belletje en zij haastten zich nu om zich geheel klaar te maken.

Raffles wist dat het belletje het teeken was, dat zijn chauffeur, een reusachtige man met een hart van goud, die reeds vele jaren in dienst van zijn lordschap was en hem ook vaak op zijn tochten vergezelde, met de groote gesloten automobiel, die met nog eenige andere, kleinere wagens in de garage achter het huis gestald werd, gereed stond.

Hij beduidde Brand dat hij zich haasten moest en weldra stonden de twee vrienden gereed om het vertrek te verlaten.

Zij waren beiden gekleed in het traditioneele Engelsche avondtoilet, bestaande uit rok met wit vest en witte das. Zij hadden lakschoenen aan de voeten, terwijl over hun kostuum een tamelijk lange, zwart lakensche cape was geslagen, die bij de geringste beweging van den drager een weinig openviel en de rood satijnen voering liet zien.

Zij zetten beiden een glanzenden zijden chapeau claque op en wilden het vertrek verlaten. Op het punt van weg te gaan, draaide de Lord zich nog even om en kreeg iets van de kleedtafel.

Het waren twee zwart fluweelen maskers, waarvan hij er een aan zijn vriend gaf en het andere in zijn zak liet verdwijnen. Zonder deze maskers gingen beide vrienden nimmer uit, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

James Henderson stond reeds bij zijn auto voor de deur te wachten. Hij wist het adres

reeds waar hij zijn meester moest brengen en nadat zij ingestegen waren, liet Henderson de auto met groote vaart door de straten glijden.

Heel lang duurde de rit niet. Binnen twintig minuten hielden zij stil voor een groot heerenhuis, waarvan de ramen der benedenverdieping helder verlicht waren.

Hun introductiekaart verleende hun onmiddellijk toegang en na weinig minuten bevonden zij zich in een reeks salons, waar zich reeds verschillende heeren in avondtoilet bevonden.

Onderweg had Raffles zijn vriend het een en ander medegedeeld over de verschillende heeren, die lid waren van deze club, Four-in-hand-club geheeten.

Onder de beruchtste van de valsche spelers blonk er één boven al uit, tegen wien Raffles een grooten haat koesterde. Want niet alleen liet hij de grootste sommen van zijn onschuldige slachtoffers in zijn zakken glijden, maar bovendien wist hij, dat het geld steeds op de meest roekelooze wijze werd verbrast en weggegooid aan dure vrouwen van verdacht allooi, terwijl er ook geruchten gingen over een reusachtig vermogen, dat deze man zich had weten toe te eigenen.

De naam van dezen booswicht luidde Kolonel Goal en Raffles had het zóó weten aan te leggen, dat hij op onopvallende wijze kennis met hem had gemaakt, waardoor hij ook in het bezit was gekomen van de twee introductiekaarten.

De oud-kolonel, wiens uiterlijk niet in overeenstemming was met zijn daden, had in de twee gentlemen, met wie hij had kennis gemaakt, waarschijnlijk een paar aanstaande slachtoffers gezien en wachtte hen dezen avond dan ook met ongeduld op in de club.

Niet zoodra waren de twee vrienden dan ook binnengetreden, of hij kwam met uitgestoken handen op hen af, stelde hen voor aan eenige andere heeren en weldra waren zij met een klein gezelschap bijeen, dat zich onder het genot van fijne sigaren en likeuren den tijd kortte met gezelligen kout.

Het duurde echter niet lang of de zucht naar het spel werd hun te sterk. De groene tafeltjes werden door de kellners gereed gezet en de zware lampen tot vlak boven de speelborden naar beneden gehaald, zoodat de spelers zelf in het half donker zaten en de uitdrukking van hun gezichten zelfs voor de dichtstbijzittenden verborgen bleef.

Raffles en zijn vriend hadden vlak tegenover den kolonel plaats genomen en keken aanvankelijk, zonder mede te doen, naar het Baccarat-spel.

De medespelenden hadden geloot en de kolonel had de bank gekregen.

Raffles had er voor gezorgd dat hij recht

tegenover den kolonel zat, zoo dat hij met zijn scherpe oogen alles kon waarnemen wat de man in het schild mocht voeren.

Het spel begon en daar, zooals dit gewoonlijk het geval schijnt te zijn, in het begin de inzet klein was, was de stemming aanvankelijk nog erg lusteloos. Weldra echter zette een der heeren een biljet in van twintig pond, eenige andere spelers volgden en plotseling was er die eigenaardige atmosfeer die speciaal eigen schijnt te zijn aan het hazardspel. De nerveuze stemming was er en de spelers waren er volkomen in.

Raffles hield geen oog van den kolonel af, ofschoon hij dit niet liet blijken. Hij zag duidelijk hoe de man, die zijn schurkachtigheid achter een eerwaardig uiterlijk verborg en wiens dunne lippen door een martialen witten knevel werden bedekt, een der kaarten in beide handen dicht bij den rand van de tafel hield.

De oude geroutineerde speler scheen in tweestrijd, of hij er nog een kaart bij zou nemen, wat gevaarlijk kon zijn, daar het bij het baccarat-spel regel is, dat men zoo mogelijk negen punten, maar vooral niet meer mag hebben.

De bankhouder scheen zich niet op zijn gemak te gevoelen onder de doordringende blikken van Lord Aberdeen, wiens gelaatstrekken hij nauwelijks kon onderscheiden en wiens oogen hij meer voelde dan zag.

Hij legde plotseling zijn kaarten neer en had acht punten.

Dat was de zoogenaamde kleine slag. Daar echter verschillende spelers negen en dus den grooten slag hadden, had de bankhouder verloren.

In de vroolijke opgewondenheid, die steeds onder de medespelenden heerscht, wanneer de bankhouder een groot bedrag moet bijbetalen, lette niemand hunner op het vaalbleeke gelaat van den kolonel.

Hierop begon het spel opnieuw. Raffles stond op en Brand nam, zooals zij dit vooruit hadden afgesproken, zijn plaats in. Niemand lette daarop, want het gebeurde vaak, dat een der medespelenden of omzittenden zich verwijderde, om zich aan een der welvoorzienne buffetten in de nevenzaal te goed te doen.

Brand zag onmiddellijk, dat de kolonel een heel ander man was, nu hij zijn introducé niet meer tegenover zich had zitten. Thans lachte het geluk den bankhouder toe, want hij won nu alle grootere sommen, terwijl de kleinere sommen weer aan de andere spelers vervielen.

De zaal, waar gespeeld werd had verschillende uitgangen en een dezer voerde naar een rooksalon, waar zich tijdens het baccarat-spel niemand bevond. Een zware portière sloot den ingang naar de speelzaal af.

Niemand, zelfs niet de wantrouwende kolonel Goal bemerkte, dat, terwijl het spel zijn voortgang nam, de portière een duimbreed van elkaar werd geschoven.

Door die opening loerde het Argusoog van Raffles en — hij deed een hoogst merkwaardige ontdekking.

Een paar spelers hadden weer hooge sommen ingezet en een hoop fiches, die aan de kas werden gekocht en ieder een zekere waarde vertegenwoordigden, vulden den pot.

Ook nu keek de bankhouder eerst nadenkend in zijn kaarten, die bestonden uit een vrouw (welke bij dit spel niet meetelt) en een zeven. Intusschen had zijn linker buurman, die gepast had en zijn kaarten bedekt op tafel had gelegd, zijn rechterhand eenige oogenblikken in zijn laag uitgesneden vest verborgen.

De kolonel deed, alsof hij nog steeds nadacht en bewoog daarbij het hoofd vooruit. Hij knikte tweemaal achter elkaar, dit zag de markies duidelijk....

En plotseling kwam de hand van zijn buurman, (natuurlijk de medeplichtige van dezen valschen speler,) schijnbaar zonder eenig opzet uit het vest te voorschijn en bewoog zich onder den rand van de tafel.

Niemand kon het zien....! Ha! Nu bevond die hand, welke een kaart vasthield, zich onder de beide handen van den bankhouder, die op den rand der tafel rustten en met voorbeeldlooze handigheid, zonder zich te bewegen zelfs, de aangeboden kaart onder de tafel beetpakten.

Dadelijk hierna legde de kolonel zijn kaarten open, hij had negen en dus het spel gewonnen.

Maar hij had geen gelegenheid, zijn winst op te strijken. Want plotseling, alsof hij uit den grond was te voorschijn gekomen, stond Lord William Aberdeen tusschen den bankhouder en diens medeplichtige.

Met een enkelen ruk had hij dezen het witte vest opengerukt, waarop zich aan de verbaasde oogen der aanwezigen twee lange, smalle zakken aan de binnenzijde van het vest vertoonden, die ieder een volledig en blijkbaar in zekere volgorde gerangschikt kaartspel bevatten.

De eigenaar van het vest wilde zich verdedigen, maar een vuistslag van Raffles wierp hem met zijn stoel op den vloer.

Kolonel Goal was kalm blijven zitten, hij hoopte, dat de aandacht niet op hem zou vallen. Maar reeds in het volgende oogenblik begreep hij, hoe hij zich vergiste.

Raffles telde de beide kaartspellen door en sprak daarna:

— Mijne heeren, in het eene spel ontbreekt een kaart, het is, zooals gij ziet, de twee. En deze twee — hij sloeg met zijn hand op de drie door den bankier blootgelegde kaarten — deze twee ligt hier....! Het is de „gelukskaart,” waarmee kolonel Goal u zooeven heeft uitgeplunderd.

Het was goed, dat Raffles aan zijn moed ook een groote dosis behendigheid paarde!

De kolonel had een revolver uit zijn zak te voorschijn gehaald, maar de kogel van het eerste schot, dat Raffles handig had afgeweerd, kwam boven in den muur aan de overzijde der zaal terecht.

In het volgende oogenblik was de kolonel op den grond geworpen en ontwapend.

Hij vloekte en schimpte als een bezetene, maar geen enkel zijner woorden maakte eenigen indruk op de aanwezige heeren. Hij noemde Raffles een dief en beweerde, dat al de groote, geheimzinnige diefstallen, die in den laatsten tijd gepleegd en niet ontdekt waren, op zijn rekening kwamen.

Hij had evengoed kunnen beweren, dat de koning van Engeland een sluipmoordenaar was. Het eenige resultaat, dat hij bereikte, was, dat men dreigde, hem te zullen vastbinden en knielen, totdat de politie aanwezig zou zijn.

In werkelijkheid was men echter niet van plan, de overheid in deze zaak te mengen. De heeren waren van meening, dat het in het algemeen belang het beste was, om de beide schurken eenvoudig te laten loopen. Hun geweten was ook niet heelemaal zuiver en zij vonden het maar beter om de zaak te sussen.

Men vergenoegde zich met den eisch, dat de twee schurken zich onmiddellijk als lid van de club zouden laten schrappen en op staanden voet vertrekken, hetgeen dan ook gebeurde. De medeplichtige van den kolonel sloop naar buiten als een afgeranselde hond, terwijl de oud-militair de zaal verliet met blikken vol haat op den Lord, dien hij zelf nog wel had geïntroduceerd.

Hoofdstuk II.

De markies de Sao Balbo.

Eenige dagen na hetgeen in het vorige hoofdstuk is verhaald, was voorgevallen, zaten Raffles en Brand in hun gezellige werkkamer bijeen.

Zij, die Lord William Aberdeen, met welken naam hij door de bewoners der huizen, welke in de buurt stonden, werd aangeduid, kenden, zouden hem thans niet herkend hebben.

Zijn geheele uiterlijk had een totale wijziging ondergaan. Zijn zwart haar, dat gewoonlijk keurig gescheiden en glanzend op het hoofd was gerangschikt, vertoonde nu een natuurlijke golving, die zijn voorkomen iets dartels gaf en dat hem in ieder geval veel jonger maakte. Ook waren de grijze haren aan de slapen verdwenen.

Verder had zijn neus een Romeinschen in plaats van een Griekschen vorm en scheen de kleur van zijn oogen donkerbruin in plaats van licht grijs. Ten slotte droeg hij een vollen, zwarten puntbaard, die hem een interessant voorkomen gaf.

Deze verandering van uiterlijk had Raffles geheel alleen bewerkstelligd. Door een electriche methode had hij zijn haar in een golving weten te brengen, die zelfs tegen vochtige dampen, ja tegen water bestand was en er zeker wel drie maanden achtereen in bleef, zonder dat hij er naar om behoefde te zien. Met een bijzonder haarwater had hij de grijze haren aan zijn slapen weer zwart gemaakt.

Door een geringe parafine-inspuiting had hij zijn neus een geheel anderen vorm gegeven, terwijl hij, door in zijn oogen een zeker vocht te laten druppelen, de kleur daarvan van grijs in donkerbruin had omgezet.

Zijn baard bestond uit een stukje dun caoutchouc, waarvan de vleeschkleur natuurgetrouw nagebootst was en waarop de haren waren geïnplanteerd. Dit stukje caoutchouc sloot strak om zijn kin, zoodat zelfs in het helderste daglicht en in zijn onmiddellijke nabijheid niets van deze vermomming was te zien.

— Edward, zei Brand, die zijn vriend een poosje had zitten aankijken, het is dat ik nu en dan je gewone stem hoor en dat ik je bezig

heb gezien met je verschillende manipulaties, maar anders zou ik niet gelooven, dat jij het waart. Het is haast ongelooflijk.

— Het doet me genoegen dit van je te hooren, Charly, zei Raffles, zich in de handen wrijvend, want het geeft me de overtuiging, dat men mij niet zal herkennen, want dat is absoluut noodzakelijk. Als ook maar iemand het vermoeden zou hebben, dat Lord William Aberdeen en Markies de Sao Balbo een en dezelfde waren, dan kon ik wel thuis blijven.

Maar niet alleen ik, doch ook jij moet geheel van uiterlijk veranderen, want ik heb je straks heusch erg noodig. Hetgeen ik moet doen is onmogelijk voor èen, daar zijn er minstens twee, misschien wel drie voor noodig.

Dus, beste jongen, als je klaar bent met je krant, zal je me zeer verplichten mee naar boven te gaan, dan zal ik van Charly Brand, den kleinen blonden, dikke, een slank jong Engelschmannetje maken, dat naar den naam Rudge Fitzgerald luistert.

Brand begon te lachen en volgde zijn vriend naar boven, waar in diens kleedkamer de metamorphoseering aanving.

Raffles was van plan zijn vriend wat magerder te maken door hem nauwsluitende kleeren te laten aantrekken, terwijl hij zijn springende blonde haren omtoverde in een donkeren glanzenden haardos, die zooals het onder de Engelsche jongelui gebruikelijk is, hem als op het hoofd geplakt zaten. Vervolgens kreeg hij nog een dun zwart snorretje op de bovenlip en een monocle in het oog, waarna het schilderij voleindigd was.

Toen Brand zich zelf in den spiegel bekeek, barstte hij uit in een schaterlach en zeide, toen hij tot bedaren gekomen was, heel beleefd tegen zijn spiegelbeeld:

— Heel aangenaam met u kennis te maken, mijnheer Rudge Fitzgerald, al vind ik je alles behalve een mooien jongen!

De beide vrienden lachten nog eens en toen zei Raffles:

— Het wordt nu zoetjesaan tijd, dat wij ver-

trekken. De trein gaat om half elf en het is nu tien uur. Aanstands zal Henderson wel komen met de auto en voordat ik vertrek, moet ik nog even naar Black Horse in Whitechapel. Halo! Daar is hij al.

Deze laatste uitroep gold den grooten Mercedes-wagen, een van de vele automobielen uit de garage van Lord Aberdeen, die bestuurd door den reusachtigen chauffeur Henderson, voor de deur stil hield.

Daar de bagage gepakt gereed stond was er geen verder oponthoud en binnen de minuut tuftte de Mercedes de straat uit en sloeg de richting naar Whitechapel in.

Deze buurt, die in het oostelijk gedeelte der stad ligt, is de wijk der ellende. Een net en fatsoenlijk gekleed mensch behoort daar tot de zeldzaamheden; in de goten vindt men vaak beschonken mannen en wat nog erger is even vaak beschonken vrouwen.

Daar waar Whitechapel Road eindigt en waar Mile End begint, gaat naar rechts de Sidney street. Op den hoek van deze straat bleef de auto stil staan en Raffles stapte uit. Hij zei een paar woorden tot den chauffeur, die den wagen weer op gang bracht en weldra om een hoek verdween.

Raffles liep de straat in en was eensklaps als het ware in een plooi van den muur verdwenen.

Zóó gauw was dit in zijn werk gegaan, dat voorbijgangers hadden kunnen veronderstellen, dat hij door de aarde was opgeslokt. In zekeren zin was dit ook het geval, want Raffles was een nauwe portiek ingegaan, had daar even tegen den muur gedrukt, op een plek een weinig boven zijn hoofd en was toen geleidelijk, maar snel naar beneden gezakt.

Even daarna was het stuk van den betegelden vloer weer omhoog gegaan en wees niets er op, dat hier zoeven nog een mensch had gestaan.

Door het zakkende luik was Raffles in een onderaardsche gang gekomen, waar het stikdonker was. Eén druk op den knop van zijn wandelstok was echter voldoende geweest om daaruit een sterken stralenbundel te doen gloeien, zoodat hij gemakkelijk eenige meters voor zich uit kon zien.

De gang was nauw, maar behoorlijk bemetseld en niet vuil. Hij liep een tiental meters vooruit en kwam toen aan een steil stalen ladder, dat hij opging, waarna hij een luik boven zijn hoofd opende.

Nu stond hij in een klein kamertje, dat keurig gemeubileerd was als kantoor en waar, behalve een paar gemakkelijke stoelen, nog een boekenkast, een lessenaar en een bureau-stoel stonden.

Hij ging naar den lessenaar toe en drukte daar op een knop.

Heel flauw hoorde men een belletje weerklinken, waarna Raffles achter zijn bureau ging zitten en een zwart fluweelen masker voordeed, dat zijn gelaat bijna geheel bedekte.

Aldus wachtte hij een paar minuten.

Het belletje, dat hij flauw en als in de verte had hooren weerklinken, kwam uit in een lokaal, waar op dat oogenblik een heterogene verzameling van menschen bijeen was.

Meiden van het minste allooi, met oude, vuile zijden lappen opgesmukt, met rood geschilderde wangen en zwart omrande oogen, hokten hier samen met haar minnaars, van wie geen enkele zijn brood op eerlijke wijze verdiende.

Op een podium achter in de zaal droegen een neger en een negerin schuine liedjes voor, waarbij zij op de banjo speelden. Het schrille, ooverdoovende geluid van het instrument werd echter door het ruwe geschreeuw en het krijschende lachen der gasten overstemd.

Op eenigen afstand daarvan zaten aan een lange tafel verscheiden mannen, die zich bezighielden met allerlei hazardspelletjes. Tusschen hen bevonden zich ook eenige lieden, naar hun roode haren te oordeelen, Ieren, die niet tot de gewone bezoekers behoorden, maar welke hierheen waren gelokt en nu weldra werden uitgeplunderd.

Reeds beschonken door den hun aangeboden jenever en whiskey, volgden de Ieren met starrende blikken het verdwijnen van hun zuur verdierende shillingen.

Plotseling echter scheen een van hen argwaan te krijgen. Misschien had hij opgemerkt met welke oneerlijke praktijken de bankhouder zich ophield. De Ier greep, terwijl hij met zijn geheele bovenlijf over de tafel leunde, naar zijn inzet, om zoodoende het geld weer in zijn bezit te krijgen.

Maar de bankhouder, een kerel met een boeventronie, haalde in een oogwenk een lang mes te voorschijn en nagelde daarmee met een enkelen stoot de hand van den Ier op de eikenhouten tafel vast.

De man brulde als een stier, die een bijslag heeft gekregen! Hij en zijn makker deden alle moeite om de stevig aan de tafel vastzittende hand te bevrijden en nu ontstond een verschrikkelijk tumult, een woeste vechtpartij begon en de beide Ieren, waarvan de eene bijna bewusteloos was geworden door pijn en bloedverlies, werden steeds meer en meer naar den uitgang gedrongen.

Te midden van het rumoer weerklonk eensklaps het geluid van het electriche belletje en onmiddellijk verstomde al het geraas. Het leek wel alsof dit zwakke geluid verlamdend op de aanwezigen werkte.

Hij... werd er gefluisterd, de Grootte Onbekende! Op het luiden van de bel was de waard, een slordige eenoogige man meteen verwarden haarbos, door een zijdeur verdwenen en met angstige bliken keek men hem na.

Hij bleef niet lang weg en toen hij terugkwam, zei hij alleen:

— Red Bill en Tête Renard!

Deze namen, die vertaald, zooveel zeggen willen als Rooie Willem en Vossenkop, behoorden aan twee kerels, die volkomen beantwoordden aan de hun gegeven benaming.

Stil en zwijgend maakten zij zich uit den troep menschen los en begaven zich naar de deur, waardoor de herbergier zooveen verdwenen was.

Zij liepen een gang door, daalden eenige trappen af, toen weer eenige treden op en klopten vervolgens aan een donker gebeitste deur.

Zij noemden hunne namen en toen werd de deur blijkbaar automatisch geopend. Zij sloot zich direct weer achter hen en de twee mannen bleven midden in de kamer staan. Het was het vertrek, waarin zooveen Raffles binnengetreden was.

Plotseling stond hij voor hen. Hij was nog in reisgewaad, doch had een zwart fluweelen masker voor het gelaat.

— Daar was zooveen een geweldige tumult in het lokaal, er is toch niets bijzonders voorgevallen, geen menschen beroofd of iets dergelijks? vroeg Raffles, terwijl hij de mannen met een scherpen blik aanzag.

Zij keken elkander een ondeelbaar oogenblik aan, wendden toen den blik af en zwegen.

— Dus er is wèl wat gebeurd. Dat dacht ik wel. En nu vlug, want ik heb heel weinig tijd. Jullie zeggen me onmiddellijk wat er voorgevallen is, anders...

Raffles keek hen veelbeteekenend aan en scheen het niet noodig te vinden den volzin te voleindigen.

Met horten en stooten verhaalde Rooie Willem nu wat er plaats gevonden had.

Ten slotte noemde hij de namen van hen op wiens initiatief het een en ander gebeurd was.

Raffles noteerde de namen en de mannen begrepen onmiddellijk wat dat zeggen wilde. Zoo nu en dan, wanneer de omstandigheden dit noodzakelijk maakten, moest Raffles gebruik maken van betaalde krachten. Hij ging daarbij zeer voorzichtig te werk. Hij zorgde er voor onbekend te blijven, terwijl hij tevens als eisch stelde dat zijn mannen zich bepaalden tot hetgeen hij hun opdroeg, vooral zorgden geen mensch te verwonden of te doden en vooral geen eerlijke lieden, die voor hun brood moesten werken, te benadeelen. Wat nu was voorgevallen was totaal in strijd met zijn voorschriften en Raffles had door de namen van de daders te noteren te

kennen gegeven, dat hij dezen niet meer als de zijnen beschouwde.

Dat was voor die mannen heel noodlottig, want terwijl zij, die hij meende te kunnen vertrouwen altijd door hem werden geholpen, wanneer zij zich in moeilijkheden bevonden, konden zij, die zijn bevelen hadden verwaarloosd, er op rekenen, dat zij van die hulp verstoken zouden blijven, en, als zij hun bedrijf niet stop zetten, nog veel ernstiger dingen hadden te verwachten.

De Grootte Onbekende stak nu zijn notitieboekje in den zak en overhandigde hun een zwarten brief.

De mannen wisten wat dat beteekende. In dien brief zouden zij de verschillende aanwijzingen lezen voor hetgeen zij te doen hadden.

Zij vroegen dan ook niet verder; Rooie Willem stak den brief in zijn zak, maakte een onhandige buiging, welk voorbeeld door den Vossenkop werd gevolgd en verlieten daarna het vertrek.

Vijf minuten later stond Raffles weer voor de auto, die in een zijstraat was blijven wachten. Hij steeg in en onmiddellijk zette Henderson koers naar het Victoria-Station.

Nog dienzelfden dag kwamen Raffles en Brand op Rastinghouse, het beroemde landgoed van Lord Clifford aan.

Op Rastinghouse zouden gedurende de Octobermaand verschillende vossenjachten plaats vinden en Raffles had op slimme wijze gezorgd, dat hij in zijn hoedanigheid van Markies de Sao Balbo daarvoor een uitnoodiging had ontvangen.

Hij had daartoe een bijzondere reden. Toen hij in de Four-in-hand-club den valschen speler kolonel Goal ontmaskerde, had hij bij de verwarring, die ontstaan was toen de daders de lokaliteiten verlieten, een kaart gevonden, die uit den roszak van den kolonel was gevallen.

Hij had die kaart in zijn zak gestoken en had thuis gekomen, gezien, dat het een uitnoodiging was, gericht aan den kolonel, om gedurende de vossenjachten op Rastinghouse daar eenigen tijd te passeeren met zijn nicht. Raffles had zich onmiddellijk herinnerd, dat de vreemde geruchten, die hij van den kolonel had vernomen over een onrechtmatige erfenis met die jonge dame in verband zaten en hij besloot onmiddellijk tot krachtig optreden.

Om in aanraking te komen met den man, dien hij pas als valsche speler had ontmaskerd, moest hij er voor zorgen, dat zijn uiterlijk een algeheele verandering onderging, hetgeen hem juist goed ten stade kwam, daar hij liever niet als Lord Aberdeen het landgoed van Lord Clifford wilde betreden, ofschoon hem dat natuurlijk niet moeilijk zou zijn gevallen, daar hij

in die hoedanigheid een groote bekendheid genoot.

Zijn vindingrijkheid echter liet hem niet in den steek. Hij had onmiddellijk een prachtig plan in elkaar, dat schitterend slaagde. Hij vermomde zich als een Zuid-Amerikaan van Spaanschen bloede en gaf voor een groot landgoed te bezitten in Brazilië.

Daar hij een groote kennis van het land bezat, schreef hij in voor een lezing in het Natuurkundig Genootschap, waarvan de halve Engelsche adel lid is. Het verslag van zijn lezing werd aan alle leden verzonden en kwam aldus ook in handen van Lord Clifford, die ook tot de leden behoorde.

Nu had Raffles er voor gezorgd, dat in zijn lezing een aantal onbekende bijzonderheden voorkwamen over een nieuwe diersoort, die hij een jaar geleden in de binnenlanden van Brazilië had ontdekt en die veel overeenkomst vertoonde met den Europeeschen vos.

Daar Lord Clifford, die een hartstochtelijk jager was, gaarne die lezing had bijgewoond, maar door omstandigheden verhinderd was, richtte hij aan Markies di Sao Balbo het beleefde verzoek of deze gedurende een paar weken zijn gast wilde zijn, in de hoop, dat er gedurende dien tijd gelegenheid zou zijn om de lezing voor hem en zijn gasten te herhalen.

Raffles had dit alles voorzien. Hij bezat in hooge mate de hoedanigheid, die men als karakter-, of wel menschenkennis aanduidt en alles kwam uit zooals hij gedacht had.

Met de uitnodiging in zijn zak bevond hij zich thans met zijn vriend en secretaris Rudge Fitzgerald in Rastighouse.

Toen hij aankwam waren er slechts enkele gasten op het kasteel, de meeste heeren waren mede terjacht getrokken, terwijl sommige dames visites in de nabuurschap aflegden. Slechts enkelen waren thuis gebleven.

Dit beviel Raffles heel goed en met zijn vriend begaf hij zich naar boven om zich daar op zijn kamers te verfrischen.

Toen zij beneden kwamen, vonden zij daar een bont gezelschap bijeen. De heeren, die van de jacht thuis gekomen waren, hadden zich met de dames in de groote hall verzameld en er heerschte een gezellig broehaha van stemmen, dat opwekkend aandeed.

Het duurde niet lang of de Markies di Sao Balbo, die de algemeene aandacht tot zich trok, had zijn ouden vijand Kolonel Goal opgemerkt en nu was het nog slechts een kwestie van eenige minuten, om ook te weten te komen wie zijn nicht was.

De Markies liet zich weldra voorstellen aan een bekoorlijk blond gelokt persoontje, Miss

Florence Goal, wier eenigszins melancholieke oogen direct een voorwerp van vereering waren voor Rudge Fitzgerald.

Daar Raffles, zooals steeds, zijn plannen zorgvuldig voorbereid had, liet hij er een paar dagen overheen gaan, alvorens hij aan daadwerkelijk optreden dacht. Hij besteedde zijn tijd om zijn oogen goed den kost te geven en verzond intusschen ook eenige brieven en telegrammen.

Op zekeren avond, juist toen de duisternis begon te vallen, klonk het paardengetrappel en hondengeblaf van den terugkeerenden jachtstoet over de heide, zooals dit tegenwoordig elken dag geschiedde, daar Lord Clifford er dagelijks opnieuw op uit trok, om zijn gasten van de vermaken, die de vossenjacht bieden kan, te laten genieten.

Raffles was thuis gebleven. Hij had hiervoor een goede reden, want hij achtte den tijd gekomen om op te treden.

De hall van het oud-adellijk slot, de groote ruimte, waar de rijke Engelschen zich in huis het liefst ophouden en vanwaar men langs de prachtig gebeeldhouwde trappen de verschillende étages bereikt, scheen nog leeg te zijn.

Eerst toen een rijzige slanke mannengestalte met veerkrachtigen tred en bijna onhoorbaar de met dikke loopers bedekte treden van de groote trap afkwam, richtte zich in een der fauteuils, die in de hall stonden, een sijn besneden vrouwenkopje op en twee groote violetblauwe oogen keken den naderende vragend aan.

De heer glimlachte, boog zich over haar hand en fluisterde:

— Ik heb u toch niet doen schrikken, Miss Florence. Het scheen mij toe alsof ge me niet direct herkendet.

— Neen, Markies, antwoordde zij, ik herkende u dadelijk. Ik betwijfel echter of het louter toeval is, dat wij elkaar zoo dikwijls ontmoeten en dat wij zelfs in dit huis, waar zoovele menschen samen zijn, ons telkens weer in elkaars gezelschap bevinden. Misschien is het het noodlot, dat zoo vaak onze wegen doet kruisen....

Zij zweeg en de slanke man die voor haar stond zag een traan in hare mooie oogen blinken.

— Ik hoop, Miss, zei Raffles, want hij was het, dat gij dit zoo opvat als u het liefst zou zijn. Ik zou er gaarne iets toe willen bijdragen om uw blik meer gelukkig en tevreden te maken. Maar ik begrijp niet wat u bekommert. Iedereen houdt van u, gij zijt onder bescherming van een achtenswaardigen ouden heer, kolonel Goal, en ik geloof niet, dat er zich iemand hier in huis bevindt, die niet met alle mogelijke opoffering den geringsten uwer wenschen zou willen vervullen.

Miss Florence schudde het hoofd en zei:

— Van u, Markies, had ik niet gedacht, dat gij u, evenals anderen, liet misleiden.

Verbaasd keek de knappe man in het gelaat der jonge vrouw, daarop antwoordde hij met een glimlach:

— Men kan niet altijd toegeven aan zijn vermoedens, lieve Miss. Ik heb veel opgemerkt, wat aan de oogen van anderen verborgen is gebleven en ik meen mij niet te vergissen in de veronderstelling, dat uw verdriet een uwer naaste bloedverwanten geldt. Is het niet waar?

Het schoone meisje knikte toestemmend.

En snikkend sprak zij met gedempte stem:

— En ik ben verloren, als niemand mij helpt.

Ridderlijk knielde hij voor haar neer, hij nam de blanke meisjeshand in de zijne en sprak op ernstigen, bijna plechtigen toon:

— In de aderen van den Markies di Sao Balbo vloeit het bloed der oude Saraceensche ridders. Mijn stamvader liet zich voor zijn dame verbranden en al zijn de gewoonten ook minder wreed geworden en al zoudt gij, lieve Miss, een dergelijke vuurproef niet van mij verlangen, toch smee ik u, geheel over mij te beschikken en uwe eischen ten mijnen opzichte zoo hoog mogelijk te stellen.

Het gevoel, dat ik jegens u koester, is oprecht, zoodat ik er naar snak, iets voor u te mogen doen!

Voor een oogenblik vergat zij haar leed. Maar de Zuid-Amerikaan, van wien men vertelde, dat hij in de Vuelta Abajos tabaksplantages en andere bezittingen van fabelachtige waarde had, drong er zelf op aan, dat zij haar hart bij hem uit zou storten.

O, hoe gaarne deed zij dit!

Deze Kolonel Goal, de gewezen overste in het leger van Hare Majesteit de Koningin, deze oude soldaat, die door iedereen voor een man van eer werd gehouden, was een groote schurk, gevaarlijk voor ieder jong meisje, doch dit wist Raffles reeds. Hij hoorde echter nog iets anders.

Hij vervolgde zijn nicht, die eigenlijk slechts een verre bloedverwante van hem was, met de volharding van een ouden woesteling; hij sloop haar na tot in haar kleedkamer en beproefde daar, nadat hij de dienstboden had doen heengaan, zijn schandelijke plannen uit te voeren.

Trouwen wilde hij haar niet! Geen enkel oogenblik dacht hij daar aan! Tot zijn geliefde wilde hij haar maken om haar later, als hij genoeg van haar zou hebben, weg te werpen.

De wangen van het meisje waren met een blos van schaamte bedekt, toen zij deze dingen van zoo kieschen aard toevertrouwde aan den man, die met gefronst voorhoofd naar haar luisterde. Zij durfde haar reine, blauwe oogen

niet opslaan naar hem, maar zijn zware, hijgende adem verried haar, hoezeer haar verhaal hem aangreep.

En toen sprak ze eindelijk, luid snikkend:

— Ik had een vertrouwd kamermeisje, dat reeds in mijn ouderlijk huis had gediend. Eenigen tijd voordat wij naar het slot van Lord Clifford vertrokken, heeft de ellendeling mijn arme Betsie onder de valsche beschuldiging van diefstal laten gevangen nemen. Nu ben ik zonder eenige bescherming en ik ril van afschuw als ik denk aan het oogenblik, waarop wij naar ons landgoed zullen terugkeeren.

Zij dacht eenige oogenblikken na en vervolgde toen met een wilden lach, waaruit oneindig groote wanhoop sprak:

— Maar hij zal mij niet levend in zijn macht krijgen! Ik wil liever sterven!

Markies di Sao Balbo was doodsbleek geworden.

Het trillen zijner sterke handen en het rollen van zijn donkere oogen toonden in welken vreeselijk opgewonden toestand de anders zoo kalme man zich bevond.

Met moeite slechts kon hij vragen:

— Eén ding begrijp ik niet, Miss. Gij zijt immers rijk. Ik bid u, mij mijn onbescheidenheid niet kwalijk te nemen, maar men beweert, dat gij een groot vermogen bezit, gij zijt dus niet afhankelijk van dezen man! Ik weet, dat gij meerderjarig zijt. Is het dan alleen uit eerbied voor een familielid, dat gij het huis, waarin uw eer wordt aangerand, niet verlaat?

Opnieuw in tranen uitbarstende, schudde Miss Florence het hoofd.

— Ik was rijk en moest het nu nog zijn! Mijn ouders hebben inderdaad een groot vermogen achtergelaten. Maar deze man, die mij nu nog het laatste wil ontnemen, dat ik bezit, heeft mij ook mijn vermogen ontstolen. Met mijn eigen oogen heb ik het testament gezien, waarbij mijn vader mij tot zijn universeele erfgename benoemde....

Zij droogde hare tranen met een fijn kanten zakdoekje, van welke gelegenheid Raffles gebruik maakte door te vragen:

— Weet ge ook waar dat testament gebleven is?

— Het document is verdwenen, antwoordde zij. Er werd een ander gevonden, toen mijn vader gestorven was, waarin mijn oom als beheerder van het vermogen werd benoemd. Hierin werd het andere eerste testament herroepen. Ik zou niets, absoluut niets, in handen krijgen, omdat mijn vader, die mij bij zijn leven nimmer één onaangenaam woord had toegevoegd, mij lichtzinnig en verkwistend noemde.

Kolonel Goal was ook benoemd tot executeur-

testamentair en de verdere voorwaarden luiden, dat hij mij in zijn huis moest opnemen en dat ikzelf nimmer, maar bij eventueel huwelijk mijn kinderen wel over het vermogen zouden kunnen beschikken.

— Op die manier heeft de schurk er zich warmpjes ingenesteld, zei de markies, wiens neusvleugels trilden van toorn.

— Nu begrijp ik het, lieve Florence, dat gij het als een schikking van het noodlot beschouwdet, dat wij elkaar hebben ontmoet! Ook ik ben het toeval dankbaar, dat mij de gelegenheid geeft, u te kunnen helpen. Keer gerust met uw oom naar uw landgoed Kilbursi terug en wees er van overtuigd, dat hij het nimmer meer zal wagen, u een voorstel te doen, dat uw eergevoel zou kunnen krenken.

Verrast, eenigszins ongeloovig en toch met een uitdrukking van hoop op het bekoorlijke gelaat, stak zij den markies hare handen toe en zei op zachten toon:

— Wilt gij mij helpen? O, zeg mij, wat wilt gij doen? Weet gij iets van mijn oom?

Maar meer kon Miss Florence niet vragen en de markies kon ook niet op hare vragen antwoorden, want men hoorde nu op de verschillende étages deuren open en dicht gaan, gedempte klanken van menschenlijke stemmen klonken over de portalen en reeds daalden de eerste gasten, die zich reeds verkleed hadden van de trappen.

Nu kwamen ook de leden van het jachtgezelschap binnen. Zij waren allen, zonder onderscheid, in den teekenachtigen ouderwetschen rooden rok. Sommige hunner hadden hooge getoomde hoeden en anderen weer zwart fluweelen petten op. Met de rijzweep nog in de hand, waarmede zij tegen de glimmende schachten van hun hooge gelakte rijlaarzen sloegen, kwamen zij binnen, zoodat de hall weldra het tooneel was van een opgewekt pratende menschenmenigte, die zich geamuseerd heeft en elkaars indrukken aan anderen mededeelt.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk III.

Versmade liefde.

Een elegante brunette kwam de trap af. Zij was gekleed in een zeegroen dinertoilet, dat haar fraai gevormden hals en een deel van den gevulden boezem vrij liet.

Mrs. Mabel Morton was zeker niet veel ouder dan Miss Goal, doch de teedere bekoorlijkheid, die het blonde meisje zoo aantrekkelijk maakte, ontbrak op haar gelaat, dat ontegenzeggelijk schoon was, maar een te hartstochtelijke en zenuwachtige uitdrukking had.

Mrs. Morton groette de jonge dame en wendde zich daarna met een lichte buiging van haar fier opgericht hoofd, dat met een paar prachtige zwarte vlechten was gesierd, tot den markies. Lang en doordringend liet zij haar blik op zijn gelaat rusten.

Maar de Braziliaan, die, naar hij zelf vertelde,

de laatste afstammeling was van een oeroud adellijk geslacht van Spaansche origine, keek met ijskouden blik langs de schoone vrouw heen. Op haar gelaat kwam een scherpe uitdrukking, toen zij zich tot den markies wendde met de vraag:

— En wat zegt u wel, mijnheer de markies van de misdaden, die sinds eenigen tijd onze hoofdstad zoo in beroering brengen?

Met onverholen bewondering de liefelijke verschijning van Miss Goal nakijkend, die zoo juist met een lachenden afscheidsgroet naar boven ging, antwoordde de markies:

— Ik weet werkelijk niet, wat u bedoelt, mevrouw... misdaden... mijn hemel, er gebeurt zoo veel op dat gebied...

Maar voordat de dame iets had kunnen antwoorden, klonk de stem van Lord Clifford, een

oude heer met knap uiterlijk. Boven aan de trap staande, mengde hij zich in het gesprek :

— Maar mijn beste markies, dat behoort gij toch te weten! Onze geachte vriendin bedoelt blijkbaar de merkwaardige geschiedenissen, die verteld worden omtrent dien Raffles, dien aartsschurk...!

— Raffles...? De markies lachte. Raffles...? Ach, zoo...! Ja, daar heb ik natuurlijk ook wel van gehoord...! Dat is die bewonderenswaardige kerel, die vooral in particuliere woningen de geslepenste diefstallen pleegt en zijn komst van te voren aankondigt.

— Ja, ja... juist! Juist...!

Lord Clifford liep in de hall heen en weer.

— Ja, dat is hij! Natuurlijk zijn de malste geruchten in omloop... Deze man zou afstammen van een onzer oudste adellijke geslachten. Hij onderteekent zijn eigenaardige briefjes, die verschillende slachtoffers voor den diefstal ontvingen, met den naam John Raffles.

De markies boog glimlachend zijn donkergelekt hoofd.

— Het is in elk geval heel beleefd, zijn komst van te voren aan te kondigen. Maar denkt u ook niet, dat de verhalen erg overdreven zijn? Misschien heeft de een of andere internationale dief bij een goeude familie sieraden of tafelzilver gestolen en heeft een grappenmaker zich de vrijheid veroorloofd, den bestolene een brief te schrijven, dien hij heeft onderteekend met den naam Raffles... Hieruit fabriceert het groote publiek dan onmiddellijk een heelen roman, hoewel het best een doodgewoon feit kan zijn geweest...

— Nu, markies, zei Lord Clifford, het is best mogelijk, dat het een en ander omtrent dien man overdreven wordt, maar er zal toch wel iets van aan zijn. Mij bevat het tenminste niets, dat wil ik u wel verzekeren en ik zal dan ook maatregelen nemen, dat ik, zoolang ik dat groote bedrag aan geld in huis heb, geen gevaar loop het door diefstal te verliezen. Ik zal de politie opbellen. Morgen ontvang ik waarschijnlijk die groote som, dus is het maar beter, dat ik er direct werk van maak.

Terwijl hij zoo met het tweetal stond te praten, merkte hij op, dat de gedachten van de dame niet geheel bij zijn woorden waren, het was alsof zij aan iets geheel anders dacht en toen hij markies di Sao Balbo aankeek, kreeg hij diezelfde gewaarwording. Het kwam hem voor alsof die twee gaarne alleen wilden zijn, alsof zij elkaar iets te zeggen hadden, waarbij geen derde tegenwoordig mocht zijn.

Hij zocht naar een uitvlucht om zich te kunnen verwijderen, zonder dat zijn vertrek al te gewild scheen.

Gelukkig had hij spoedig een voorwendsel aan de hand. Het voorwendsel dat in deftige kringen gebruikelijk is en dat nog nimmer in zijn uitwerking heeft gefaald.

— Gij wilt mij zeker wel even verontschuldigen, niet waar? zeide hij op beleefden toon, ik bedenke me daar opeens, dat ik nog een dringenden brief heb te schrijven en daar we zoo aanstonds aan tafel gaan...

Hij voleindigde den zin niet, maar boog zich beleefd naar Mrs. Mabel Morton en ging heen.

De markies keek hem na; het leek wel of hij graag meegegaan was.

Wat Lord Clifford veronderstelde was niet volkomen juist, ten minste niet ten opzichte van Raffles. Raffles was als het ware omhuld met een pantser, waartegen de scherpste en puntigste pijlen, die Amor op zijn boog had, afstuitten.

Het was niet voor de eerste maal, dat een dame heel duidelijk hare gevoelens jegens hem had getoond, zoowel wanneer hij vermomd was, als wanneer hij in zijn eigen gedaante verscheen. Maar nog nimmer had dit eenigen invloed op zijn zienswijze uitgeoefend.

Hoewel zeer ridderlijk en beleefd jegens de schoone sexe, was zijn hart nimmer in liefde ontgloeid, maar, uitstekend tooneelspeler als hij was, kon hij het meesterlijk doen voorkomen, alsof hij zijn hart aan een of andere schoone had verloren.

Misschien had hij tijdens het verblijf op Rastighouse, dat nu reeds bijna een week duurde, zich een weinig al te amoreus getoond tegenover Mrs. Mabel Morton, ten minste deze dame had zijn bliken zoodanig uitgelegd, dat zij daarin een vurige liefde wenschte te lezen.

Raffles had dit bemerkt, maar te laat en hij begreep dat het eerlang tusschen hen beiden tot een verklaring moest komen.

Dat oogenblik scheen thans aangebroken.

— Markies, fluisterde de jonge vrouw, nadat zij Raffles naar een stil gedeelte der hall had medegetroond, markies, het is in alle opzichten tegen de gewoonte in en misschien vindt u mij zelfs wel onbeschaafd, dat ik het doe, maar ik moet u spreken over iets dat mij op het hart drukt.

Raffles trok de wenkbrauwen hoog op, als was hij ultiemate verwonderd over de woorden, die zij sprak.

Zij vervolgde :

— Uit uw gelaatsuitdrukking meen ik te moeten opmaken, dat u niet begrijpt waar ik op doel; het is ook mogelijk, dat u mij niet wilt begrijpen, en als dat het geval is, dan wensch ik u hier de verzekering te geven, dat ik niet met mij laat spelen. Ik wensch door u niet en

door niemand, al was het de koning in eigen persoon, bedrogen of voor den gek gehouden te worden.

Daar zij deze woorden als het ware tusschen hare tanden, die zij opeenklemde, siste, keek Raffles haar nogmaals verbaasd aan, maar tevens was er iets in zijn oogen, dat de vrouw kon waarschuwen op haar hoede te zijn.

Mrs. Morton haalde een paar malen zwaar adem, waarbij zij haar sneeuwvitten boezem verleidelijk liet golven.

Raffles was daartegen bestand en wachtte bedaard af hetgeen er zou volgen.

— Mijnheer de Markies, aldus ging zij voort en haar stem klonk nu weer wat vaster, uw houding zegt mij genoeg. Ik had u willen zeggen, dat ik had meenen op te merken, dat gij zekere gevoelens ten opzichte van mijn persoon koesterdet en als ik had mogen vernemen, dat dit inderdaad het geval was geweest, dan had ik mij er niet voor geschaamd u te zeggen, dat deze gevoelens door mij volkomen werden beantwoord. Maar nu dit niet het geval schijnt te zijn, wil ik u iets anders zeggen en dat is dit: Ik wensch niet, verstaat u mij, ik wensch niet bedrogen te worden. Een ieder die zich veroorlooft met mij te spelen, stelt zich bloot aan mijn wraak. Ik weet, dat gij Spaansch en edel bloed in de aderen hebt en dat gij over veel eergevoel moet beschikken. Laat dat gevoelen spreken of....

Zij voleindigde dezen zin niet, maar keek den markies met een paar bliksemende oogen aan.

Raffles doorstond dien blik rustig en zei toen

op tamelijk onverschilligen, zeer zakelijken toon:

— Neem mij niet kwalijk, Mrs Morton, maar ik geloof, dat u zich sterk vergist. Ik geloof niet, dat ik aanleiding heb gegeven, dat u zoo iets van mij kunt veronderstellen. Ik stel er prijs op u te verzekeren, dat ik uw persoon hoogacht, maar tevens, dat het nimmer in mij is opgekomen u boven wie der andere dames ook te verkiezen. Ik maak hierin geen uitzondering voor u alleen; dit geldt voor iedereen. Ik wensch mij niet te verbinden aan een vrouw en ben dat ook nimmer van plan geweest.

Het is onmogelijk de gelaatsuitdrukking te beschrijven van Mrs Morton, toen zij deze woorden uit den mond van den Markies vernam. Het was duidelijk, dat zij een zeer hartstochtelijke persoonlijkheid was en dat zij zich de woorden als een persoonlijke belediging aantrok.

Het duurde enkele oogenblikken voor zij zich weer voldoende meester was om te kunnen spreken, maar eindelijk wierp zij met een trotse beweging het fraai gelokte hoofd in den blanken nek en siste Raffles toe:

— Dat zal u berouwen! Ducht mijn wraak!

Zonder hem te groeten ging zij langs hem heen. Zij trok haar zwaar ruischend zijden kleed op, als beschouwde zij hem als een gevaarlijk of giftig ongedierte, dat zij vreesde zelfs ook maar met haar kleed aan te raken en Raffles begreep, dat hij zich de wraakzucht van een gevaarlijke vrouw op den hals had gehaald en dat hij goed zou doen, daarmede een weinig rekte te houden.

Hoofdstuk IV.

De geheimzinnige Dwerg.

Het diner was afgelopen en vroolijk lachend en pratend begaven de meeste gasten zich weer naar de hall.

— Het is mij werkelijk zeer aangenaam, sprak Clifford tot Sir Edward Touston, in wiens gezelschap hij van een fijne sigaar genoot.

— Die geheimzinnige dief brengt mij werkelijk in verlegenheid.

Ik heb, zooals gij weet, hier aan den vertegenwoordiger van de Regeering uitgestrekte

landerijen verkocht namens ons geheele graafschap. Dit staat in verband met den aanleg van het nieuwe kanaal.

Morgen zal de uitbetaling plaats hebben van de zeer aanzienlijke geldsom, namelijk 100.000 pond sterling en wel in mijn huis.

Als de verkoop slechts mij zelf aanging, dan zou ik het bedrag eenvoudig op mijn Bank overdragen. Dat is nu echter onmogelijk, omdat ik in dit geval te maken heb met een menigte

kleine boeren, die niet tevreden zijn met een stukje papier, een chèque, die zij moeten inlossen.

Die menschen hebben het liefst hun geld aan contanten uitbetaald en daarom ben ik genoodzaakt, het geheele reuzenbedrag juist nu in mijn huis te hebben.

Ik heb natuurlijk een stevige brandkast, maar iedereen weet, dat dergelijke veiligheidsmaatregelen tegenover onze tegenwoordige inbrekers van nul en geener waarde zijn.

Die kerels werken met alle hulpmiddelen der moderne techniek en ik moet u bekennen... Lord Clifford sprak met gedempte stem: Ik ben niet op mijn gemak....!

Sir Edward Touston, die vroeger bij de marine had gediend en die een onverstoorbare kalmte bezat, glimlachte.

— Gij zult toch waarschijnlijk al die kletspraatjes niet gelooven. Mylord! Die geheimzinnige schurk is ook maar een doodgewoon mensch. Laat des nachts uw honden los en geef uw bedienden revolvers. Als dat alles nog niet helpt, laat dan een paar Londensche detectives komen, die gij de wacht laat houden vóór uw brandkast. De boeren zullen spoedig genoeg hier zijn om hun geld in ontvangst te nemen en dan zijt gij van alles af!

Lord Clifford schudde het hoofd en op dit oogenblik naderde kolonel Goal het tweetal, informeerende naar het onderwerp van hun gesprek.

— Wij hebben het juist over dien geheimzinnigen inbreker, zei Lord Clifford. Ik ben toevallig genoodzaakt, veel geld in huis te hebben en dus is het begrijpelijk, dat ik eenigszins bezorgd ben!

— Veel geld? vroeg kolonel Goal met van hebzucht fonkelende oogen.

— Ja, antwoordde Lord Clifford, ongeveer 100,000 pond.

Deze woorden brachten een grooten ommekeer te weeg op het gelaat van den ouden kolonel. Begeerig likte hij zijn lippen af en zijn vingers kromden zich krampachtig als wilde hij een flinken greep doen in een reusachtigen zak met goud.

— Ah, 100,000 pond, ontsnapte het aan zijn lippen, die onder den dichten grijzen knevel verdwenen.

Deze woorden trokken de aandacht van alle andere aanwezigen. Binnen eenige minuten was ieder op de hoogte van den toestand.

Men lachte en schertste en maakte Lord Clifford tot het onderwerp der algemeene bespotting, waaraan zelfs zijn intiemste kennissen meededen.

Het meest lachte Lilith, een bekoorlijke brunette, de vriendin van Miss Florence Goal.

Deze beide meisjes, — ook Miss Florence scheen weer in een vroolijke stemming te zijn, — putten zich uit in fantastische beschrijvingen van een avontuur, dat zij wel met den meesterdief zouden willen hebben.

— Ik geloof, zei Lilith, dat hij galant genoeg zou zijn, om mij niet te bestelen.

— Ongetwijfeld, klonk het nu uit den mond van den markies, welke tot dusverre glimlachend had gefluisterd, maar niet aan het gesprek had deelgenomen.

Maar alsof hij reeds spijt had van dit enkele woord, vervolgde hij op onverschilligen toon:

— Want iemand, die, zooals hij beweert, afstamt uit een der oudste Engelsche families, kan natuurlijk niet anders dan beleefd zijn tegenover dames.

Maar de anderen schudden het hoofd en schenen daarover niet zoo heel zeker te zijn.

— O, riep Lilith met een quitig lachje, daarover zouden wij gauw genoeg zekerheid kunnen hebben, als wij professor Childers maar even hier lieten komen. Die zou eenvoudig den geest van dezen genialen dief oproepen en wij zouden hem zelf kunnen vragen wat hij van plan is.

Maar op dit gezegde keerden zich verschillende gasten tegen het meisje. Zooals men weet zijn er onder de Engelschen vele overtuigde spiritisten en zij konden het niet velen, dat met betrekking tot dit onderwerp gekheid werd gemaakt.

— In ieder geval, Miss Lilith, zei Sir Edward Touston, is het onmogelijk om den geest op te roepen van iemand die nog leeft. Wij zouden Raffles eerst moeten doodslaan, voordat we zijn geest oproepen.

— Zeer juist, zei nu de Markies, als iemand nog hier op aarde verkeert, kan hij niet tot den geestenwereld behooren. Dit reeds maakt het voortzetten van dit gesprek overbodig. En dat is maar goed ook, want we begeven ons hiermede op gevaarlijk terrein. Wij weten niet van te voren met aanhangers of tegenstanders te doen te hebben.

— Gij zegt dit op een toon, zei Sir Edward Touston, alsof ge zelf een tegenstander waart.

— Nu, Sir Edward, hernam de markies, laat ik mij daarover nu maar niet uitlaten. Dat zou maar aanleiding geven tot eindeloze discussies, want de voorstanders zouden komen met allerlei bewijzen, die heel moeilijk te weerleggen zijn.

— Dat erkent ge dus zelf? vroeg een der andere gasten.

— Waarom zou ik dat niet? vroeg de Markies. Ik heb op mijn wereldreizen zulke vreemde dingen gezien, die nog veel verbazingwekkender zijn dan de meeste en sterkste spiritistische séances.

— Hé, Markies, toe vertel eens! riep Miss Lilith

die haar verzoek ondersteund zag door haar vriendin.

— Ja! Ja! Vertellen! klonk het nu van verschillende kanten en weldra was de elegante gestalte van den Markies het middelpunt van een opgewonden troep jongelieden, dames en heeren, die hem smeekten iets van zijn wonderbare avonturen te vertellen.

Markies di Sao Balbo begon te lachen en weerde lachend het jonge goedje van zich af, maar toen zich ook de ouderen om hem heen verdrongen en hem ernstig verzochten dan eens een staaltje te vertellen van het wonderbaarlijke dat hij beleefd had, begreep hij, dat hij er zóó niet afkwam.

— Dan weet ik nog iets beters, zei hij ten slotte. Op een van mijn reizen door de binnenlanden van Argentinië heb ik een zeer zonderling avontuur beleefd. Zooals gij allen weet kunnen sommige fakirs uit het verre Oosten de vreemdste dingen doen, waarvoor zelfs doktoren en professoren het hoofd moeten buigen, eenvoudig omdat zij voor hetgeen hun getoond wordt geen oplossing weten. Ik behoef u alleen maar te herinneren aan de proeven, die zij met zich zelf nemen, door zich levend te begraven en pas na geruimen tijd weer laten opgraven. Schijnbaar zijn, na een periode van één, twee maanden, soms zelfs wel van een jaar of nog langer, de levensgeesten volkomen geweken. Het lichaam is stijf, de ademhaling heeft schijnbaar opgehouden en het hart klopt niet meer.

Maar wanneer dan hun helpers, die nauwkeurig onderricht zijn over hetgeen zij moeten doen, aan den gang gaan en de opgerolde tong weer losmaken, de slapen en de polsen met een stimulans inwrijven en ten slotte de kunstmatige ademhaling gaan toepassen, dan komt er in dien schijnbaren doode zoetjes aan het leven weer terug. Na drie dagen is de man weer zoo gezond alsof hij nimmer één dag, laat staan een jaar onder den grond heeft gelegen en menigmaal wordt hij tegen behoorlijke betaling bereid gevonden, om de proef onmiddellijk daarop te herhalen.

— Maar dat is ongelooflijk! Dat kan niet waar zijn! klonk het van verschillende kanten.

— Ik moet ook werkelijk zeggen, dat het op het eerste gehoor ongelooflijk klinkt, maar toch kan ik u verzekeren, dat het de waarheid is, want niet alleen dat ik, hetgeen ik u hier verhaalde, voor mijn eigen oogen heb zien gebeuren, maar later, vele jaren later heb ik van een Argentijnsch inboorling, een akeligen kerel met een gezicht om bang van te worden, iets gezien, dat iemand werkelijk de haren ten berge deed rijzen. Het mooiste was, dat de man bereid werd

gevonden om zijn geheim tegen vergoeding in geld mede te deelen.

— En waarom hebt u daarvan geen gebruik gemaakt, riepen verschillende stemmen dooreen.

— Wie zegt, dat ik daarvan geen gebruik heb gemaakt? vroeg nu de Markies, terwijl hij met zijn donkere oogen het vertrek rond keek.

Een oogenblik stond men sprakeloos, toen zeld Lord Clifford:

— Dus u wilt zeggen, Markies, dat u in staat zijt uzelf levend te laten begraven en na een zekeren tijd tot het leven terug te keeren?

— Neen, Mylord, zei de Markies, dat heb ik niet beweerd, ik heb gesproken van een dergelijk stout stukje, dat een Zuid Amerikaan vertoonde, maar dat was iets anders.

— En wat was dat dan? vroeg Miss Lilith, die al bij voorbaat van het griezelig genot huiverde.

— Die Zuid-Amerikaan liet midden in de kale hut waar wij zaten een persoon te voorschijn komen, die er eerst niet geweest was en ook weer wegging, zonder dat wij ooit te weten zijn gekomen waar hij weer naar toeging.

— Ha! ha! ha! lachte men in het gezelschap. Ik denk, dat die man u duchtig bij den neus heeft gehad. Daar is natuurlijk een truc mede uitgehaald.

— Mijne heeren, zei Raffles, terwijl hij zich met een ernstigen blik naar het mannelijk gezelschap wendde, laten we niet te boud oordeelen. U hebt het niet gezien, maar ik wel. En ik geef u de verzekering, dat er niets is gebeurd, dat ik niet volledig kon onderzoeken. Trouwens, ik behoef hierop niet langer door te gaan, u zoudt zelf....

— U wilt toch niet zeggen, dat gij dat ook kunt!

— Dat is onmogelijk!

— Dat zou tooverij zijn!

— Wij gelooven niet aan spoken!

Deze en meer van dergelijke uitdrukkingen weerklonken en weldra stond men in opgewonden groepjes met elkaar te praten.

Terwijl de algemeene aandacht van hem was afgeleid, boog de markies zich over tot Rudge Fitzgerald, die in zijn nabijheid stond en zei:

— Kan ik het er op wagen? Is alles in orde?

Fitzgerald knikte alleen maar met het hoofd.

— Ga je gang maar, fluisterde hij.

Nadat men even opgewonden met elkander gesproken had, wendde Lady Clifford, die tot dusverre nog niet gesproken had, zich tot den markies en zei:

— Maar markies, als u dat ernst is, dan zult ge er waarschijnlijk niets tegen hebben, om ons de overtuigende bewijzen van hetgeen ge ons hebt verteld, te laten zien, want het is natuurlijk

niet anders dan begrijpelijk, dat er hier vele ongeloofigen worden gevonden.

— Volgaarne, Mylady, uw wensch is mij een bevel, zei Raffles, terwijl hij zich galant tot haar over boog.

— Als de gastheer het toestaat, zullen wij ons naar boven begeven, waar een vertrek is, dat zich uitstekend leent voor deze proef. Ik verzoek den dames en heeren beleefd zich niet te uitbundig te willen gedragen, daar ik al mijn gedachten voor dit experiment noodig heb. Ook moeten zij niet schrikken van vlammen of zoo iets, want dat staat alles met de proef in verband.

— Het kan toch geen brandgevaar opleveren, markies? vroeg Lady Clifford, die angstig werd.

— Volstrekt niet, Mylady. Daar blijf ik u met mijn persoon borg voor, zei Raffles, die het voorbeeld gaf door de trap op te loopen.

Plotseling was de stemming van het geheele gezelschap omgedraaid. Was men eerst luidruchtig en ongeloofig gezind geweest, thans was men zwijgzaam en keek met angstige blikken naar de lange, slanke gestalte, die met de grootste zekerheid en het grootste zelfvertrouwen naar boven liep.

Het was dan ook niet te verwonderen, dat de markies ten slotte in het gele salon, dat hij voor zijn proef had uitgekozen, een tamelijk geloovig gezelschap om zich heen verzameld zag, al waren er onder die velen wel enkelen, die hetgeen hij ging doen, met dezelfde oogen beschouwden als zij een spiritistische séance zouden hebben gedaan.

Toen men binnenkwam liet Raffles eenige meubelen uit het vertrek verwijderen, de gordijnen sluiten en het electrische licht opdraaien.

Een kleine tafel, bedekt met een zwart fluweelen kleed, bleef midden in het vertrek staan en daarvoor nam de experimenteur plaats. Hij zat op een tabouret, waarop een paar kussens waren gelegd.

Toen hij zat, bleef hij recht voor zich uitstaren. Zóó vast, zóó onafgewend was zijn blik, dat men onwillekeurig onder den indruk kwam. Het fluisteren, dat men eerst onder elkaar had gedaan, hield weldra op en nu heerschte er een stilte, die mysterieus aandeed en die op alle aanwezigen begon te drukken.

Wel vijf minuten duurde die stilte en niets werd vernomen dan het regelmatig gebonk van de dynamo, die beneden in het sousterrain was opgesteld en die zorgde voor de opwekking van den electrischen stroom, waarmede het kasteel werd verlicht.

Op een enkele lamp na werden alle lichten uitgedraaid.

Op eens ging de kleine, met een tot den grond ahangend kleed bedekte tafel, nu onder de

handen van den markies ongeveer een voet de hoogte in en begon met schommelende bewegingen in een halven cirkel om den Zuid-Amerikaan heen te draaien.

Tegelijkertijd vernam men, als uit de diepte komend, een gegons van stemmen, alsof menschen in een vreemde taal een ernstig lied zongen. Dat duurde ongeveer een minuut en hield toen plotseling op, terwijl de tafel weer tot op den vloer neerdaalde en daar bleef staan.

Nu stond de markies op, hij liep naar den muur, waar niemand zat en nam een klein pakje uit zijn zak, waaruit hij, bukkend, op ongeveer twee meter afstand van den muur, een witachtig poeder op den vloer strooide.

Nadat hij dit met een waslucifer in brand had gestoken, sprong hij terug, terwijl het vuur zich bliksemsnel over het poeder verspreidde.

De hiermee gepaard gaande zwakke knal had de dames verschrikt, maar nog voordat zij van de verbazing waren bekomen, zweefden roode, welriekende wolken langs den met zijde bekleeden muur omhoog.

Uit dezen nevel, die langzamerhand wegtrok en zich in de atmosfeer oploste, kwam een klein wezen te voorschijn van nauwelijks één meter lengte, misvormd en gebocheld en met een wanstaltig, buitengewoon leelijk hoofd.

Terwijl hij met boosaardige roofdieroogen het voorname gezelschap opnam, bleef de kleine man tegen den muur staan; daarna keek hij op naar den markies, die plotseling een kleine zweep in de hand hield, waarmee hij den dwerg dreigde. (Zie het titelblad.)

— Wat een verschrikkelijk schepsel! fluisterde de schoone Lilith, het is haast te akelig om naar te kijken!

Maar haar vriendin, tot wie deze woorden gericht waren, keek sidderend naar haar oom, kolonel Goal, die in het halfdonker van de kamer naar den geheimzinnigen dwerg zat te kijken en van het hoofd tot de voeten beelde.

Op dit oogenblik weerklonk de stem van den geestenbezweerder met bijna onherkenbaren klank. Op bevelenden toon klonk het:

— Vertel ons, wie je bent!

De dwerg kromde zich als een worm, maar scheen niet van plan om te antwoorden. Eerst toen de markies hem met de zweep dreigde, stiet hij eenige onsamenhangende geluiden uit, waaruit men alleen kon begrijpen, dat hij „Jim Gocky” heette en weer weg wilde.

— Je blijft! gebod hem de markies, en je zult ons zeggen, wat je weet van Raffles, die zich de Groote Onbekende noemt!

De dwerg grijnsde als een duivel; eindelijk sprak hij: ....hij is er... daar is hij... en hij is weer verdwenen...! Als hij komt, luidt de groote

bel... waar geld of schatten verborgen zijn, weet hij ze te vinden.... Hij neemt het van de rijken en geeft het aan de armen....

Zonder zich te storen aan de verbaasde uitroepen van de toeschouwers, vroeg de markies verder met de grootste kalmte:

— En kun je ook vertellen, Jim Gocky, waarheen John Raffles zich den eerstvolgenden keer zal begeven?

De dwerg aarzelde weer, hij scheen weer geen lust te hebben om te antwoorden.

Met één sprong stond de markies naast hem, de zweep snorde door de lucht en de kleine man sloeg als om genade smeekend de handen voor het gelaat. Daarop schreeuwde hij:

— Hierheen zal hij komen....! Hierheen komt hij, reeds morgen....

Lord Clifford was opgestaan en sprak met eenigszins onvaste stem tot den markies:

— Zou het ook mogelijk zijn.... kunt ge.... wilt ge....

Het bleek maar al te duidelijk, dat Lord Clifford en met hem vele anderen hevig geschokt waren door hetgeen zij hadden gezien. Hij kon niet goed uit zijn woorden komen.

De markies bleef hoog opgericht midden in het vertrek staan. Toen zei hij:

— Wilt ge mij misschien vragen of wat ge ziet werkelijkheid of verbeelding is?

De Lord knikte stilzwijgend.

Nu begaf de markies zich naar één zijde van het vertrek en strooide wederom wat van het poeder uit den zak, die hij in de hand hield om den dwerg heen. Alles wat de geestenbezweerder deed, scheen het gedrocht onaangenaam te zijn, want het stootte allerlei onsamenhangende kreten en geluiden uit.

De markies stoorde zich daaraan niet, maar ging naast den dwerg staan. Eensklaps nam hij het kleine wezen in zijn sterke handen en stak tegelijkertijd het witte poeder aan. Nu tilde hij den dwerg op, zoodat diens wanstaltig hoofd boven den zich vormenden nevel te voorschijn kwam.

Aldus bleef de markies eenige oogenblikken staan, toen klonk er een zacht gedruisch, de dampen trokken weg en nu zagen de verbaasde toeschouwers de markies nog steeds met opgeheven handen staan, maar zij waren ledig. De dwerg was op even geheimzinnige wijze verdwenen als hij gekomen was.

Nauwelijks had men dit gezien of de tongen kwamen los. Zelfs zij, die vol angst geen woord hadden durven spreken hadden nu honderd praatjes en wilden beweren, dat hetgeen zij gezien hadden, niets dan gezichtsbedrog was.

Nu nam de markies het woord en zei:

— Geachte dames en heeren, ik geloof dat

ik aan mijn belofte heb voldaan en dat ik woord heb gehouden. Ik heb u iemand laten zien, die hier van te voren niet aanwezig was en die ge nu ook tevergeefs zult zoeken.

Gij kunt het aan de bedienden vragen of zich hier in dien tijd iemand heeft aangemeld. Gij zijt vrij om dit vertrek te onderzoeken en te kijken of zich hier misschien ook valluiken of iets van dien aard bevinden. Trouwens onze gastheer weet zelf heel goed hoe zijn huis is ingericht. Ge kunt u tot hem wenden. Ge zult mij wel willen verontschuldigen, dat ik even naar mijn kamer ga, want ik ben na een dergelijk experiment altijd tamelijk vermoeid.

Hij boog en verliet het vertrek.

Nu schoolden de dames en heeren bijeen en babbelden honderd uit. Nu de geestenbezweerder vertrokken was, schepden zij moed en durfden hem in zijn afwezigheid zelfs uitlachen en te praten van een aardig goochelkunstje en van die dingen meer, terwijl zij eindigden met er op aan te dringen, dat er een nauwkeurig onderzoek zou worden ingesteld.

Lord Clifford, die gedurende de verschijning van den dwerg en de woorden die dat geheimzinnige wezen had uitgesproken, alles behalve op zijn gemak was geweest, was zoo goed niet, of hij moest aan den algemeenen wensch gevolg geven en nu volgde er een onderzoek, dat er zich zelfs toe uitstrekke om de wanden, de vloeren en de zoldering te onderzoeken. Het kleed werd opgetild, op sommige plekken werd het behangsel losgemaakt, er werd onder kasten gekoken, kortom niets werd verzuimd om datgene te vinden wat het verschijnen van den dwerg mogelijk had gemaakt.

Maar hoe men ook zocht, niets werd er gevonden.

Naar mate het onderzoek langer duurde en men niets vond werd men weer ongeruster en daar het al laat werd, waren sommige der oudere dames van plan het kasteel te verlaten. Zij vonden hetgeen zij gezien hadden zóó griezelig, dat zij liever den nacht niet op het kasteel doorbrachten.

Daar anderen haar hiervan trachtten terug te houden liep het gesprek weldra weer algemeen over het zonderlinge verschijnsel en men besloot den markies om opheldering te vragen.

Deze kwam echter niet opdagen, zoodat ten slotte de zenuwachtige dames toch maar vertrokken.

Lord Clifford vond dit onaangenaam en hij gaf zijn meening te kennen aan de gasten, die om hem heen stonden.

Er waren verschillende ongeloovigen onder hen en dezen trachtten den Lord er van te overtuigen, dat hetgeen de markies had laten zien

niets anders was dan een handig goochelkunstje.

Dit kon hem echter toch niet geheel en al geruststellen, want hij dacht aan de groote som gelds, die hij op dat oogenblik wachtte en waaraan hij onwillekeurig denken moest bij de woorden, die hij uit den afschuwelijken mond van den dwerg had moeten hooren.

Hij begon hoe langer hoe onrustiger te worden, zoodat hij er ten slotte met Sir Edward Touston over sprak.

— Kom, zei deze, ik zou het maar niet zoo tragisch opnemen; wij, moderne menschen behoeven in deze verlichte eeuw toch niet te denken aan tooverkunsten waarbij geesten worden opgeroepen, die ons kwaad zouden kunnen berokkenen. Let eens op mijn woorden, morgen zijt ge het geheele geval vergeten en in het zonlicht lacht ge om hetgeen het avondlicht u als een spookbeeld voor oogen brengt.

Lord Clifford lachte nu ook, ofschoon aan zijn oogen te zien was, dat hij nog niet geheel en al gerust was.

— Toch denk ik er over, zei hij, na een poosje, om maatregelen te nemen, teneinde het groote bedrag dat ik in mijn brandkast krijg, te beschermen. Ik zou het mezelf nooit vergeven, als ik niet alle maatregelen genomen had, die ik maar nemen kon. Men kan nooit weten!

— Daar hebt ge groot gelijk in, Mylord, zei Sir Edward Touston, dat kan in elk geval nooit kwaad, ofschoon ik denk dat het overbodig zal zijn, want met een huis zoo vol menschen als dit op het oogenblik is, zal niemand zich aan het openbreken van een sterke brandkast durven wagen.

— Ik zal toch om politiehulp vragen, zei Lord Clifford en glog de kamer uit om te telefoneeren.

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt

Hoofdstuk V.

Inspecteur Baxter in actie.

De nacht was rustig voorbijgegaan en een prachtige herfstochtend aangebroken.

De gasten kwamen opgewekt beneden en aan de ontbijt tafel heerschte een opgewekte stemming.

De voorspelling van Sir Edward Touston was uitgekomen. Het zonlicht had alle angstige gedachten verbannen en men lachte nu dapper om hen, die zich den avond te voren zoo bang hadden getoond.

Daar de Markies nog niet beneden was gekomen, spraken de gasten af dat zij hem op den man af zouden vragen hoe hij er in geslaagd was hun den afzichtelijken dwerg voor oogen te tooveren, zij zouden niet rusten eer hij hun het geheim, dat natuurlijk niets anders was dan een met bijzonder groote handigheid uitgevoerde goochelkunst, had ontsluitend.

Intusschen was het ontbijt reeds afgelopen en nog steeds was de Markies niet aan tafel

verschenen. Dit was niet te verwonderen, want de Markies had hoofdpijn voorgewend en had den bedienden verzocht hem zijn ontbijt op zijn kamer te brengen.

Maar de gasten wisten dat niet en bleven in de hall op hem wachten. Toen het hun te lang duurde, informeerden zij bij het personeel, dat voor de gasten op de étages was aangewezen en toen vernam men de oorzaak van het wegblijven van den Markies.

Wanneer op een of ander kasteel gasten zijn, dan is het gewoonte, dat men daar kalm zijn gewonen gang gaat en dat de gastheer of gastvrouw zich niet speciaal met de gasten bemoeit. Dit was ook hier het geval. Lady Clifford had dien ochtend gewichtige conferenties met den kok en den tuinman. Lord Clifford moest naar het station, waar hij iemand spreken moest, die met den volgenden trein weer doorging en daar-

door geen tijd had naar het kasteel te komen, terwijl hij daarna alles op zijn werkkamer in orde moest brengen voor de conferentie, die 's middags om twee uur zou plaats vinden en waarop de kooppenningen van den Staat, ten bedrage van één millioen pond sterling, zouden worden afgedragen.

Hierdoor waren de gasten op zich zelf aangewezen en daar het een prachtige najaarsdag was, bleef er niemand thuis. Sommigen gingen een autotocht maken, anderen maakten een uitstapje te voet in de mooie omstreken, weer anderen gingen een visite in de nabuurschap afleggen en ten slotte begaven verscheidenen zich naar het golfveld, om daar een game van dat geliefde echt Engelsche spel te spelen.

Hierdoor was het kasteel als het ware uitgestorven, iets waarop Raffles scheen te hebben gerekend. Hij begon, toen hij niemand meer in de hall hoorde, met de geheele ligging van het kasteel wat de inwendige inrichting betrof, te bestudeeren, nam in alle kamers een kijkje en teekende ten slotte een plattegrond van het huis, zoodat hij daarin des nachts evengoed den weg zou weten als overdag.

Toen hij hiermede gereed was, ging hij uit. Hij droeg zorg, dat niemand dat zag, maar zelfs al had men hem gezien, dan nog zou niemand in dien boerenknecht op klompen, die een der achterdeuren verliet, den eleganten Markies hebben herkend.

De eenige die hem zag, herkende hem dan ook niet. Het was Mrs. Morton, die stil op haar kamer was gebleven en nu, terwijl zij zich achter de donkere gordijnen verborg van haar venster, daar ter sluiks uitkeek. Zij verwonderde zich er wel over, dat een boerenknecht op klompen het kasteel verliet, maar bij eenig nadenken kwam haar dat toch niet zoo erg onbegrijpelijk voor en zij verdiepte zich daarin niet. Geduldig bleef zij wachten, geduldig als een poes, die voor een muizengat op den loer zit.

Haar geduld werd beloond, want na een anderhalf uur kwam diezelfde boerenknecht weer den weg naar het kasteel op. Zij keek goed toe en zag, dat de man bij het kasteel gekomen, behoedzaam om zich heen keek en toen weer handig en naar hij dacht onopgemerkt het huis door een achterdeur binnensloop.

Mrs. Morton begreep er aanvankelijk niets van. Eerst had zij gedacht aan een tuinman of zoo iemand, maar zij vroeg zich zelf af waarom de man dan zoo voorzichtig en behoedzaam te werk ging. Zij bleef er eenigen tijd over nadenken, maar scheen het op te geven.

Intusschen was het vier uur geworden en nu zag Mrs. Morton uit haar venster een groote automobiel naderen. Het was dezelfde wagen,

die een half uurtje te voren naar het station was gereden.

Er zaten nu twee heeren in. De eene was Lord Clifford, de andere scheen een nieuw aangekomen gast te zijn. Zij vond dien heer er niet zeer elegant uitzien, een beetje plomp zelfs en zij vroeg zich af wie het kon zijn.

Weldra zou haar blijken wie het was.

Het was nu tijd om zich te gaan verkleeden, want verschillende gasten kwamen aanwandelen, de autotocht was ook afgelopen en in de verte zag men de spelers van het golfveld naderen.

Toen Mrs. Morton de trap afdaalde naar de hall zag zij daarin reeds verschillende personen verzameld. Lord Clifford stond in het midden van een groep personen, waartusschen zij ook den vreemdeling van zooeven herkende.

Het was de politie-inspecteur Baxter van Scotland Yard, die de leiding op zich genomen had van de bewaking, die dien nacht in het huis van Lord Clifford zou blijven, ter bescherming van het geld, dat zich nu in de brandkast van het kasteel bevond.

Met groote gastvrijheid stelde Lord Clifford inspecteur Baxter den detective, aan zijn logé's voor, welke geen van allen lieten merken, hoe weinig deze man met zijn zelfbewusten blik deze fijnbeschaafde aristocraten in hun midden welkom was.

Het was het uurtje van de five o'clock tea en de dames hadden zich in haar lichte avondtoiletten reeds in de hall verzameld. Slechts Miss Florence Goal, de nicht van den overste en deze zelf ontbraken nog.

Markies di Sao Balbo onderhield zich met den detective, die hem lange verhalen deed over zijn voortdurend succes.

— Ik ben dezen Grooten Onbekende reeds lang op het spoor, snoefde hij, en ik kan u verzekeren, heer markies, dat de kerel eigenlijk een groote stommerd is. Hij vertelt van te voren, waar hij zal komen stelen! Daarenboven geeft hij overal brieven af! Zijn zwarte brieven zijn reeds berucht geworden!

Geloof mij, heer markies, het kan niet zoo heel moeilijk zijn, om zulk een onvoorzichtigen misdadiger te ontmaskeren...!

Een ironisch lachje speelde om den mond van den markies, toen hij antwoordde:

— Voor zoover ik weet, voert deze geheimzinnige persoon zijn praktijken reeds jaren achtereen uit. Mij dunkt, Mr. Baxter dat gij en uw collega's gelegenheid genoeg hebt gehad om den Grooten Onbekende in uw bezit te krijgen.

De detective lachte gemaakt en sprak:

— Zeer juist, zeer juist! Maar het is heel moeilijk om toegang te verkrijgen tot de aristocratische gezelschappen. Men roept mijn hulp

eerst dan in, als de diefstal reeds gepleegd is en als het spoor van den dief verloren is gegaan. Het is juist zoo merkwaardig dat deze man altijd soirées, jachtpartijen of bals uitzoekt om zijn slag te slaan.

De markies knikte toestemmend.

— Nu, dezen keer zal het beter gaan. Onze gastheer heeft tijdig aan u gedacht en juist u hier laten komen, omdat gij als zeer bekwaam bekend zijt! Ik hoop, dat gij ons het genoegen zult doen, den dief, als hij ten minste komt, in ons bijzijn te vangen.

Na deze woorden verdween de markies met een hoofdknik door de zware pluche gordijnen naar de aangrenzende bibliotheek. Hij wist, dat dit vertrek een uitgang had naar een zijgang, waardoor men ook naar de bovenverdieping kon komen. Zonder dat zijn schreden hoorbaar waren op de dikke loopers, spoedde hij zich naar boven, waar hij geruischloos naar de deur van Florence's kamer sloop.

Zijn hart was vervuld van medelijden met het jonge meisje, wier groote, zielvolle oogen steeds vol droefheid op hem gericht waren en hij vreesde voor haar, sinds hij gisteren had vernomen, welk een hardnekkigen vijand zij in haar oom bezat.

Een geruimen tijd hoorde hij niets. Daarop echter vernam hij eenig geluid en het kwam hem voor, als hoorde hij Florence's zachte stem en daartusschen dreigende woorden van den ouden Kolonel.

Opeens klonk daarbinnen een gil, de Markies opende de deur en trad de kamer binnen, waarin hij den Kolonel bij een tafel zag staan. Zijn rechterhand bloedde, terwijl Miss Florence doodsbleek, met groote, angstige oogen een eind van haar oom verwijderd, tegen een kast leunde.

— Wat wilt gij hier? beet de oude kolonel den markies toe.

— Ik vraag excuus, als ik stoor, antwoordde deze, maar ik hoorde den hulpkreet van een vrouw en meende misschien van dienst te kunnen zijn.

— Niemand verlangt uw hulp, gij zijt een indringer! riep de kolonel uit. Ik begrijp niet, hoe men zoo onbeschaamd kan zijn, zonder toestemming de kamer van een ander binnen te dringen.

De markies zag, dat bij het jonge meisje een kleine dolk op den vloer lag. Hij begreep uit de houding dezer twee menschen, uit de gewonde hand van den Kolonel en de doodelijke bleekheid, die het schoone gelaat van Miss Florence bedekte, wat hier gebeurd was: De Kolonel had ongetwijfeld getracht, geweld te gebruiken om zijn nicht tot zijn slachtoffer te maken en het arme meisje, wie niets anders overbleef, had zich van een wapen bediend, dat

zij als laatste verdedigingsmiddel steeds bij zich droeg.

De rijzige man met het trotsche gelaat wisselde een langen blik van verstandhouding met Florence Goal en ging daarna naar de deur terug, terwijl hij zei:

— Het gezelschap is in de hall bijeen en men mist u reeds, kolonel! Veroorloof mij u den raad te geven, niet al te lang meer hier boven te blijven!

De overste wilde een onaangenaam antwoord geven, maar in de donkere oogen tegenover hem lag zulk een gebiedende uitdrukking, dat de oude militair zich met een minachtend schouderophalen omdraaide en het aan zijn nicht overliet, te antwoorden:

— Oom en ik verzoeken u, heer markies, ons nog eenige oogenblikken te willen verontschuldigen. Wij zullen dadelijk komen.

Toen na een korte poos — de markies was weer in de hall teruggekeerd en stond met den gastheer te praten — Kolonel Goal en zijn nicht tusschen de gasten waren verschenen, bemerkte markies di Sao Balbo, dat de hand van den Kolonel met een breede reep pleister was bedekt.

Hij glimlachte even en bewonderde den heldenmoed van het lieve meisje, dat met het wapen in de hand haar eer verdedigde.

Er werd gemusiceerd en eenige der heeren, waaronder ook Sir Edward Touston, begaven zich naar het rooksalon, om daar een partij piquet te spelen, waaraan echter de Kolonel geen deel nam.

Deze waakte met Argusoogen over zijn nicht en de Zuid-Amerikaan had zodoende geen gelegenheid, het jonge meisje te naderen.

Mr. Baxter, de detective, had het hoogste woord. Hij onderhield de dames met afschuwelijke rooververhalen, waarin hij zelf steeds de voor naamste rol speelde.

In den loop van den avond zocht Mrs. Morton den markies te naderen.

Hij zat in een fauteuil en bekeek een portefeuille met kopergravures, die gezichten voorstelden uit de Schotsche Hooglanden, toen hij plotseling door een bekende stem zijn naam hoorde uitspreken.

Mrs. Morton boog zich naar hem over en fluisterde met bevende stem:

— Markies, nog éénmaal waarschuw ik u. Sla mijn woorden niet in den wind. Denk er om, wanneer ge mij weerstaat word ik gevaarlijk!

Door haar gloeienden hartstocht overmand, was zij niet in staat, nog één woord te zeggen.

De Markies had met een koel glimlachje naar Mabel Morton geluisterd en, terwijl hij schijnbaar vol aandacht naar de Schotsche Hooglanden

keek, antwoordde hij, even zacht als zij had gesproken:

— Wat wilt gij eigenlijk van mij?

De kleine, gevulde gestalte, die haar donker-gelokt hoofd over de platen had gebogen, beefde zoo, dat hij het aan haar arm merkte, die den zijnen aanraakte. En bijna voelde hij medelijden met haar.

Maar daarop gleed zijn blik snel en onmerkbaar naar de andere zijde van het vertrek, waar Florence Goal en Lilith Clifford bij elkaar stonden, een heerlijk contrast samen vormend van goud-blond en kastanjebruin.

Zij had zijn blik gevolgd en haar oogen spuwden vuur.

— Gij speelt met mij! Ik zie het! Voor de laatste maal waarschuw ik u. Gij drijft een gevaarlijk spel. Denkt ge dat ge mij, evenals al die anderen, zand in de oogen kunt strooien? Denkt ge soms, dat ik u niet doorzie? Wees voorzichtig. Ik weet meer van u dan gij denkt en als gij niet naar mij wilt luisteren, dan zal ik anderen naar mij doen luisteren. Bedenk u voor het te laat is.

En met hetzelfde koude glimlachje op zijn gebruid gelaat fluisterde hij:

— Doe wat u goeddunkt. Ik hoop, dat men uw verhalen zal gelooven!

Daarop stond hij met een beleefde buiging op en ging met een vastberaden trek op het gelaat naar de beide jonge meisjes, die hem met een vroolijken lach verwelkomden.

De thee werd rondgediend en men nam van de sandwiches en gebakjes, die de bedienden presenteerden, terwijl de liefhebbers van likeuren zich te goed konden doen aan velerlei fijne merken.

Het diner was tamelijk geanimeerd. Men had inspecteur Baxter een plaats ingeruimd tusschen twee arme bloedverwanten, twee oude dames, die hij meende te amuseeren met het opdisschen van allerlei gruwelverhalen, die tot uitwerking hadden, dat zij geen brok door hun keel konden krijgen en zoo gauw zij konden van tafel opstonden.

Weldra begaf men zich nu weer naar de salons, waar gespeeld en gemusiceerd werd. Er heerschte een prettige stemming en alleen de gastheer was een weinig nerveus, wanneer hij aan de groote geldsom dacht, die in zijn brandkast lag.

Maar met den politie-inspecteur, die bovendien straks nog assistentie zou krijgen, dacht hij, dat hij geen gevaar behoeft te duchten.

Tegen tien uur nam kolonel Goal afscheid en Florence moest zijn gebiedenden wenk om hem naar hun kamers te volgen, gehoorzamen. Maar

toen zij dicht langs den Markies heenging, hoorde zij de fluisterende woorden uit zijn mond:

— Vrees niets, ik waak!

Zij groette hem met een glimlachende buiging van haar mooi kopje.

De andere dames volgden spoedig daarop en ook eenige heeren trokken zich op hun kamers terug; anderen b'even nog in het rooksalon, waar gespeeld werd. Hierheen begaf zich ook de Markies di Sao Balbo.

Alleen de inspecteur en Lord Clifford bleven in de hall achter.

— Het blijft dus bij onze afspraak, zei de Lord, en ik hoop, dat gij alle mogelijke maatregelen genomen zult hebben, Mr. Baxter.

Deze knikte toestemmend.

— Zeker, Mylord, mijn beide helpers moeten dadelijk komen!

Tegelijkertijd hoorde men het verwijderd geluid van de bel en onmiddellijk daarop kondigde een bediende twee heeren aan, die Mr. Baxter wenschten te spreken.

— Daar zijn zij! riep deze op gewichtigen toon uit.

Eenige oogenblikken later leidde de bediende twee niet zeer elegant gekleede heeren binnen, die naar hun uiterlijk veel overeenkomst hadden met oude afgedankte soldaten van het koloniale leger. Het waren lange, magere kerels met diepliggende oogen in de geelbruine gezichten. Zij zagen er beiden naar uit alsof zij niet vies waren van een flinken borrel.

De Lord gaf bevel, den beiden mannen te eten en te drinken te geven in de dienstbodenvertrekken natuurlijk.

Toen hij weer met Mr. Baxter alleen was, vroeg hij:

— Gij wenscht dus zelf mijn studeerkamer te bewaken?

— Ja, ik zelf denk daar te blijven. Mijn beide speurhonden zet ik in de bibliotheek en de hall. Zoodoende kan niemand mij naderen, of hij moet hen eerst passeeren. En ik verzeker u, dat die twee stevige vuisten hebben! En al was John Raffles een spook, of al kwam hij door den muur of het raam, dan toch zou hij eerst mij voorbij moeten. En ik, Mylord, ik..... Kijk mij eens aan; zooals ik hier voor u sta, zal ik met dezen kerel, met dezen schurk, dezen belachelijken spitsboef het eerste honderdtal misdadigers volmaken, die ik reeds achter de tralies heb gebracht!

Onaangenaam aangedaan door deze groote zelfingenomenheid, nam Lord Clifford afscheid van den inspecteur, die nu door de bibliotheek naar de studeerkamer van den Lord ging, waar diens brandkast zich bevond.

Daar nam Mr. Baxter plaats in een stoel bij

het vuur, zette zijn groote voeten op het koperen hekje rondom den haard en begon zijn taak. Hij hoorde, hoe de gasten van den Lord zich in de bibliotheek nog op luiden toon met elkaar onderhielden, hoe daarna de piquetspelers

opstonden en zich langzaam verwijderden.

Langzamerhand werd het al stiller en stiller in het huis, ook de bedienden, die nog het een en ander moesten opruimen, schenen zich ter ruste te hebben begeven.

Hoofdstuk VI.

Het zwarte masker.

De lange gang, waarop de logeerkamers uitkwamen, was flauw verlicht door een lamp met donkergroen glas. Achter de deuren der vertrekken hoorde men nauwelijks nog eenig geluid, misschien een enkelen zucht, in een benauwden droom geslaakt.

Het geheele huis scheen in diepe rust verzonden te zijn.

Plotseling was het, alsof uit de donkere schaduwen, die den muur bedekten, een hooge, slanke in het zwart gekleede gestalte te voorschijn kwam, welke snel en zonder eenig geluid te maken, over den dikken ganglooper voortbewoog.

Aan de andere zijde der trap bevonden zich eenige deuren, waarheen de geheimzinnige nachtwandelaar zich begaf. Het geheele lichaam van den man was gehuld in een zwart, nauwsluitend tricot en zijn oogen schitterden door de openingen van een zwart fluweelen masker, dat het geheele hoofd omsloot.

Hij verdween in de vertrekken welke Lord Clifford zelf bewoonde.

Na geruimen tijd verscheen hij weer, terwijl hij in de rechterhand den sleutelbos hield, dien Lord Clifford elken avond, voordat hij ging slapen, naast een geladen revolver op zijn nachttafeltje legde.

De nachtelijke wandelaar ging door de gang terug tot aan het licht, dat hij snel uitdraaide. Nu keek alleen nog het zwakke maanlicht door de hooge vensters naar binnen.

Daarop gleed de zwarte gedaante de trap af, die naar beneden leidde.

Het fijnste oor had niet het minste geluid kunnen vernemen, toen de in het zwarte tricot gekleede gedaante de trap afgang. Maar voor den braven dienaar der geheime politie, die in een grooten leunstoel in de hall sluimerde, had men zich niet eens in acht behoeven te nemen.

De zwarte gedaante stond dicht naast den

slapende, een onaangename, zoetachtige lucht omgaf den slapenden beambte en de adembaling van den man werd al flauwer en flauwer.....

De deur naar de bibliotheek was niet geheel gesloten. De nachtelijke wandelaar opende haar zoo behoedzaam, dat het totaal onhoorbaar was. Maar ook hier had hij zich de moeite wel kunnen besparen, want de tweede helper van Mister Baxter lag eveneens in de armen van Morpheus. Ook hij was na eenige seconden verdoofd.

— Zou de dappere inspecteur Baxter misschien ook den slaap der rechtvaardigen slapen? dacht de indringer. Hij haalde een zwarten doek uit zijn tricot te voorschijn, dien hij langzaam en zonder geluid te maken uit elkaar vouwde; nu naderde hij de deur, waarachter Baxter met den slaap worstelde.

Een oogenblik wachtte de donkere gedaante, daarop draaide hij met vaste hand de deur open. In het volgende oogenblik was hij in de studeerkamer en had hij de deur weer achter zich dichtgetrokken. Hij hoorde, dat de detective uit zijn stoel opsprong, maar reeds fluisterde de binnenkomende:

— Sst, Mr. Baxter, ik ben het, Lord Clifford...! Maak geen licht...! Ik hoorde daar juist een verdacht geluid en daarom kwam ik hier.... Neen, maak geen licht, herhaalde hij, daar het hem voorkwam, alsof de detective iets uit zijn zak wilde halen, waarschijnlijk een lantaarn.

Nu kwam de detective, blijkbaar volkomen gerustgesteld, dichterbij, want de stem, die hij hoorde, was zoo sprekend die van den Lord, dat hij geen wantrouwen koesterde.

Hij naderde de donkere gestalte, die hij niet kon onderscheiden, nog meer en greep met een onderdrukten kreet van schrik en ontsteltenis om zich heen —

Een dichte, zwarte doek bedekte plotseling

zijn hoofd en werd met een handigen zwaai om zijn hals vastgeknoopt. Op hetzelfde oogenblik wierp een vuist, tegen wier kracht geen verdediging mogelijk was, hem op den vloer neer en een stem, die den armen man de haren te berge deed rijzen, fluisterde hem toe:

— Geef geen enkel geluid, als je leven je lief is....!

Daarop voelde de detective, dat een zacht kussen onder zijn hoofd werd geschoven en daar zijn tegenstander hem met het gelaat naar beneden had gelegd, werd elk geluid, dat hij zou kunnen geven, verstomd.

Mr. Baxter, die zijn leven zeer lief had, had trouwens niet den moed, een kik te geven. Hij had duidelijk den kouden dolk in zijn hals gevoeld, die zeker in zijn vleesch geboord zou worden, als hij zich niet rustig hield — zoo dacht hij tenminste.

Daarop meende de detective te bemerken, dat de kamer verlicht werd. Hij hoorde een geluid, alsof de indringer met de brandkast bezig was. Maar alles geschiedde met ongehoorde snelheid. Het was den armen man, alsof slechts enkele seconden verlopen waren, daarop klonk weer die vreeselijke stem dicht aan zijn oor:

— Pas op, dat je niet om hulp schreeuwt! Dat zou je duur te staan komen!

Het duurde lang, voordat Baxter, die half bedwelmd op den vloer lag, een besluit kon nemen. Toch behaalde de zucht naar zelfbehoud de overwinning op zijn plichtsgevoel. Bovendien zou hij van het gestolen geld toch niets meer kunnen redden. Want hij geloofde stellig, dat hij het slachtoffer was geworden van een meer dan brutalen inbreker. Dit zou hij ook aan den heer des huizes mededeelen en zodoende zijn nederlaag zooveel mogelijk verklaren.

Maar langzamerhand werd het hem bijna onmogelijk, nog adem te halen en de vrees van te zullen stikken gaf hem de kracht om zich met een geweldige beweging om te keeren en eerst onbestemde, doffe geluiden, daarna echter een heesch gebrul uit te stooten, om de bewoners van het huis te wekken.

Hij hoorde boven zich schreden, daarop zag hij door den dikken doek, dat het licht om hem heen werd, men schreeuwde, men vroeg en eindelijk werd hij bevrijd.

Sir Edward Touston en Mr. Fitzgerald stonden met eenige bedienden om hem heen en het duurde niet lang, of ook Lord Clifford kwam beneden met bleek gelaat. Op angstigen toon deed hij den detective zooveel vragen, dat deze geen enkele kon beantwoorden.

In de aangrenzende vertrekken waren bedienden bezig zijn helpers weer tot bewustzijn te brengen.

— Maar Goddank! riep Lord Clifford uit, of gij zelf of onze tusschenkomst heeft den diefstal verhinderd!

De detective, dien men nu ook bevrijd had van de hand- en voetboeien, die de misdadiger uit de zakken der twee helpers had genomen, om ze daarna op deze origineele manier te gebruiken, keek met een blik vol wanhoop en angst naar de brandkast, die gesloten en onaangeroerd scheen te zijn.

Hopende, dat hij zich had vergist, toen hij het rinkelen der sleutels had gehoord, sprak Baxter geen woord, maar Sir Edward uitte de veronderstelling, dat de dief misschien de kast had geopend en weer gesloten.

Een der bedienden werd onmiddellijk naar de slaapkamer van den Lord gezonden om de sleutels te halen en toen daarna de brandkast werd opengesloten, zag Lord Clifford, die ondanks zijn goede opvoeding een groven vloek uitstiet, dat de groote geldsom tot den laatsten penny gestolen was.

Een oogenblik scheen het, alsof hij al zijn toorn zou uitstorten op het hoofd van den detective, daarop echter beheerschte de werkelijk voorname man zich en zei alleen:

— Ik had ook op mijzelf moeten vertrouwen!

Nu wendde hij zich tot zijn gasten — zelfs de dames waren, zonder in dit kritieke oogenblik al te veel op haar kleeding te letten, naar beneden gekomen — en sprak tot hen:

— Het doet mij zeer veel leed, dat gij in uw nachtrust gestoord zijt, maar ik verzoek u, u gerust te stellen, het zal ons hopenlijk gelukken, den misdadiger op het spoor te komen en hem het gestolene weer afhandig te maken.

Een der heeren trad naar het venster en opende de gordijnen. Op de groote grasperken van het park scheen het maanlicht met zijn spookachtig schijnsel als een vervolg op de geheimzinnigheden van dezen nacht.

Buiten werd luid aan de bel van het tuinhok getrokken. Nieuwe schrik en ontsteltenis teekenden zich af op de gezichten der aanwezigen. Twee bedienden gingen samen eenigszins aarzelend naar buiten om te zien, wat er was. Toen zij weer binnenkwamen, brachten zij een telegram mee, afgezonden door het politie-bureau te Kilburn en bestemd voor kolonel Goal.

De oude kolonel brak het met bevende handen open en las, nadat hij radeloos om zich heen had gekeken, met doodsbleek gelaat en halfvluide stem den inhoud voor:

Hedennacht ingebroken in uw villa. Bedienden verdoofd en geboeid, van misdadigers geen spoor.

Hoofdstuk VII.

Het vervalschte testament.

Kolonel Goal had naar aanleiding van dit telegram reeds in den nacht willen vertrekken en slechts met moeite liet hij zich door zijn vriend, Lord Clifford, overhalen om tenminste het aanbreken van den dag af te wachten.

Het was nog geen zes uur toen de oude kolonel weer in de hall verscheen. Hij wilde zelfs niet eerst ontbijten, maar zijn nicht dacht hierover anders en ondanks de tot spoed aanmanende woorden van den ouden heer, begaf zij zich naar de eetzaal, waar zij langzaam haar chocolade dronk, terwijl zij haar groote blauwe oogen steeds vol verwachting op de deur had gericht.

Maar hij, dien zij verwachtte, de markies, kwam niet en zuchtend moest het jonge meisje eindelijk opstaan om zich voor de reis te gaan kleeden, toen buiten luide stemmen werden vernomen en de commissaris van politie met twee gendarmen binnentrad.

Lord Clifford had reeds in den nacht aangifte van den diefstal gedaan, zoodat de snelle bemiddeling der autoriteiten niet te verwonderen was.

De commissaris ging rechtstreeks naar den kolonel toe, die in reisgewaad gereed stond om te vertrekken en sprak na een beleefde begroeting:

— Het spijt mij zeer, mijnheer, dat ik u in uw plannen moet dwarsboomen. Ik moet tot mijn leedwezen het bevel geven, dat niemand dit huis mag verlaten. Hopenlijk zult gij begrijpen, dat hierin geen persoonlijke verdachtmaking jegens u ligt opgesloten. Ik doe slechts mijn plicht.

Als oud soldaat, die de discipline kent, zag de kolonel wel in, dat hij dit bevel moest gehoorzamen. Met groote stappen liep hij de hall door, af en toe met dreigende blikken naar zijn nicht kijkende, op wier schoon gelaat een soort van leedvermaak was te lezen over dit plotselinge oponthoud.

Nu verscheen ook Lord Clifford. Hij verwelkomde den commissaris en verontschuldigde zich

tegenover kolonel Goal over dit onaangename intermezzo.

— O, die tijd zal den overste wellicht niet al te lang vallen, daar ik hem juist om een onderhoud wilde vragen....

Het was de markies di Sao Balbo, die deze woorden had gesproken. Hij glimlachte daarbij beleefd en vervolgde:

— Gij zult u herinneren, kolonel, dat wij gisteravond een zeer interessante kwestie behandelden en ten slotte afspraken om dit onderhoud te gelegener tijd te vervolgen....

Overste Goal zette een verbaasd gezicht bij de woorden van den Zuid-Amerikaan, hij kon zich niet herinneren, den vorigen avond bijzonder gewichtige dingen met den markies besproken te hebben.

Beide heeren begaven zich naar de bibliotheek. Met een uitnoodigende handbeweging op een stoel wijzende, sprak de markies:

— Mag ik u verzoeken, plaats te nemen?

De kolonel keek hem met onrustigen blik aan en het was zeker zijn niet zuiver geweten, dat hem zoo weinig op zijn gemak deed zijn.

Langzaam nam de markies een groot couvert uit zijn borstzak en sprak met gedempte stem:

— Kunt u vermoeden, mijnheer, wat ik hier in deze enveloppe voor u heb?

Met een vlugge beweging stond de kolonel op, terwijl hij antwoordde:

— Mijnheer, ik ben werkelijk niet in een stemming, om me door u raadsels te laten opgeven! Wilt u een ouden man voor den gek houden? Of vindt gij, dat ik nog niet genoeg op de proef ben gesteld door de vreeselijke tijding, die ik hedennacht ontving?

Met een koel lachje sprak de markies, terwijl hij met een gouden pennemesje het couvert opensneed:

— Bedoelt u misschien met die vreeselijke tijding het bericht van de kneveling van dien ouden schurk, Marcus Black, die al uw schandelijke daden in de hand werkt en u steeds in alles heeft geholpen?

Kolonel Goal staarde den markies aan met een gelaat, dat donkerrood was geworden van woede. Maar met nog steeds gedempte stem sprak hij:

— Wat wilt gij daarmede zeggen? Wat be teekenen deze grove beledigingen van een man, op wien niets te zeggen valt en die mijn trouwe bediende is?

De markies knikte bedaard met het hoofd:

— Dat is best mogelijk, hij was onder anderen ook zulk een handig vervalscher van handschriften, dat hij gemakkelijk dit testament kon ontwerpen en van de prachtig nagemaakte handteekening van uw broeder heeft kunnen voorzien. Een schurkenstreek, waardoor de dochter van Mr. Goal — ik bedoel Miss Florence — haar geheele vermogen verloor en aan u werd overgeleverd.

Met een heeschen lach riep de kolonel uit:

— Maar gij zijt krankzinnig! Men zal u in een gekkenhuis opsluiten, of dacht gij werkelijk, dat gij ooit iemand zoudt vinden, die uw onzin gelooft?

De markies bleef buitengewoon kalm.

— In elk geval zal men toch het door een getuige erkende handschrift van uw broeder wel gelooven, Mr. Goal! Men zal u het vermogen, dat gij uw nicht hebt ontstolen, weer ontnemen en gijzelf zult in New-Castle met geschoren hoofd in de cel van het tuchthuis zitten. Hier, kijk eens....!

Met zijn blanke vingers hield de markies den kolonel het echte testament voor, dat de oude huichelaar had verdonkeremaand en waarin Miss Florence tot universeel erfgename werd benoemd.

De oude man stond als door den bliksem getroffen. Hij beefde over alle leden. Haat, woede en doodelijke angst stonden op zijn gelaat te lezen.

— Zal ik met dit testament naar den rechter gaan? Of wilt gij liever het gestolene vrijwillig teruggeven aan uw nicht?

Met een hoonende, geslepen uitdrukking op het gelaat vroeg de kolonel:

— Hoe komt gij aan dit testament, markies? Ik weet zeker, dat ik het zelf in het geheime vak van mijn schrijftafel heb gelegd! Ah, nu begrijp ik ook van wien de inbraak is uitgegaan, die in mijn huis in Kilburn is gepleegd! Gij zijt het dus geweest die dien armen Black hebt laten knevelen! En dan....

Zijn gelaat kreeg een waarlijk duivelsche uitdrukking:

— Dan zijt gij de....

Met een enkele beweging stond de markies vlak voor hem:

— Geen woord meer! Geen woord, zeg ik u! Wie ik ben, gaat u niet aan en heeft met deze

zaak niets te maken! Maar wie gij zijt, dat zou het gezelschap, dat hier ten huize van Lord Clifford verzameld is, bijzonder interesseeren! En ik zeg u, kolonel, gij zult uw titel niet lang meer dragen, als gij de voorwaarden niet aanneemt, die ik u zal stellen.

— Wat wilt gij dan? vroeg de oude dief op doffen toon. Maak het kort!

— Vóór alles de teruggave van het vermogen van Miss Florence Goal, dan, dat gij onmiddellijk ophoudt met deze jonge dame op schandelijke wijze lastig te vallen!

De markies wees op de gewonde hand van den overste en vervolgde:

— Als Miss Florence niet zooveel moed en karakter had getoond, om zich met het wapen in de hand te verdedigen....

— Dan, viel de overste hem grijslachend in de rede, dan was zij nu de mijne en dan ging het u nog niets aan. Zoo! vervolgde hij tandeknarsend, is dat domme schaaap verliefd op u! Dan is de eenige reden, waarom gij mijn schrijftafel hebt laten openbreken, dat gij zelf begeerig zijt naar het vermogen van Florence!

De markies antwoordde hierop niets. Na eenige oogeblikken zei hij:

— Ik stel u dus de volgende voorwaarden, Kolonel: Zoodra de politie het toestaat, vertrekt gij dadelijk naar Kilburn en legt aan een notaris, wiens adres gij mij omgaand meedeelt, het onaangeroerde vermogen van uw nicht over.

En wat de persoon van de jonge dame zelf betreft, verzeker ik u, dat de minste moeite, die gij doet om op een of andere manier weer met Miss Florence in relatie te komen, geen ander resultaat zal hebben dan uw onmiddellijke inhechtenisneming. Aan datzelfde stelt gij u bloot, als gij een mijner andere bevelen niet strikt nakomt. Denk hieraan!

Met fier opgericht hoofd wilde de markies het vertrek verlaten, toen hij zich bij de deur nog iets scheen te herinneren. Hij keerde zich om en zei:

— Wat uw bediende Black aangaat, gij weet heel goed, dat die ketel reeds lang den strop heeft verdiend. Door dezen schurk zijn ontelbare menschen tot den bedelstaf gebracht, wier geld gij hebt geofferd aan den speelduivel. Door hem zijn zoovele vrouwelijke wezens ten ondergegaan, vrouwen, die hij u als slachtoffers uwer schandelijke daden in de armen voerde!

Gij zult hem uit uw dienst ontslaan. Maar hij heeft, naar ik meen te weten, een nog jonge vrouw en verscheidene kleine kinderen. Het is niet meer dan plicht, dat gij zorgt voor de familie van hem, die u steeds zoo ijverig heeft geholpen bij al uw schurkenstreken.

Ik kan u daartoe echter niet dwingen en ik

weet wel, dat gij u niet aan dergelijke verplichtingen zult storen. Daarom zal ik die zorg op mij nemen. Voor één ding echter waarschuw ik u, oude heer!

Dreigend keek de markies den kolonel aan en deze sloeg zijn oogen neer voor de van toorn vlamme blikken van zijn vijand:

— Meen niet, kolonel, dat gij een valsch spel met mij kunt spelen, al zoudt gij het nog zoo handig aanleggen om mij in de val te lokken.

Ik zou ongetwijfeld begrijpen, wie de oorzaak van die daad was en niemand anders dan gij zelf zou de vergelding ervoor krijgen!

— Zijt gij klaar? vroeg de kolonel op woedenden toon.

— Zeker, knikte de markies, en ik hoop zelfs dat ik nooit weer een enkel woord met u zal behoeven te wisselen.

— Ik ook! bromde de oude man en die twee woorden waren blijkbaar eerlijk gemeend.

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Mededingsters.

Lord Clifford had met de ambtenaren van politie het geheele huis doorzocht. Het resultaat was natuurlijk nul geweest.

Het meest raadselachtige van den millioenen-diefstal, zoo vond ieder, was, dat de sleutels der brandkast op dezelfde plaats werden gevonden, waar de Lord ze elken avond neerlegde.

De dief moest ze dus eerst weggehaald en — zeer zeker een waagstuk! — na volbrachte daad weer teruggebracht hebben.

Hierover sprak de commissaris juist met Lord Clifford, toen ook Mr. Baxter weer op het toneel verscheen met de woorden:

— Mijne heeren, wij hebben hier zonder twijfel met een buitengewoon geslepen schurk te doen!

Na het uitspreken van deze buitengewone woorden legde de dappere man zijn wijsvinger langs zijn neus en vervolgde op gewichtigen toon:

— Want ziet gij, dit is de eerste keer, dat ik mij door een misdadiger heb laten vangen! Deze man behandelde mij als een kip, die men in een zak steekt om haar het schreeuwen te beletten. Ik geloof niet, dat iemand aan mijn bekwaamheden zal twijfelen, maar tegenover zooveel scherpzinnigheid en ongelooflijke brutaliteit sta zelfs ik machteloos.

De beide andere heeren onderdrukten met moeite een glimlach.

Toen zei Lord Clifford:

— Is het niet merkwaardig, dat de voorspelling van onzen waarden vriend, den markies di Sao Balbo, nu toch is uitgekomen?

De commissaris, die een zeer intelligent uiterlijk had, vroeg:

— Pardon, Mylord, maar waar het een dergelijke zaak betreft, is iedere kleinigheid van betekenis. Wat was dat met die voorspelling...?

— O, viel Mr. Baxter hem niet zeer beleefd in de rede, dat is zoo'n soort humbug, een zogenaamde séance, welke deze heer hier gehouden heeft.

De commissaris, die zijn collega blijkbaar reeds naar waarde wist te schatten, nam geen notitie van diens uitval en sprak:

— U zoudt mij ten zeerste verplichten, Mylord, door mij meer bijzonderheden hiervan te willen mededeelen en vooral als ik den heer, wien dit alles aangaat, zelf zou mogen spreken.

— Dan kan heel gemakkelijk, antwoordde de Lord, want daar komt hij juist aan.

Hij wees naar den markies, die uit de bibliotheek kwam.

De heeren begroetten elkaar met een beleefde buiging. De Lord stelde den commissaris voor

en deze vroeg naar de bijzonderheden van de séance.

— Zoudt gij denken, dat, wanneer ik u hier het een en ander van vertel, u dit zou kunnen helpen in het ontdekken van den misdadiger? vroeg de markies.

— Misschien! meende de beambte. U moet mij mijn vragen ten goede houden.

— Natuurlijk, viel de Markies hem op zijn gewonen beleefden toon in de rede. Als gij wilt, zal ik u uw taak gemakkelijker maken door u een uitvoerige beschrijving te geven van de séance, die ik voor Lord Clifford en zijn gasten heb mogen houden.

De commissaris luisterde met gespannen aandacht en uitte daarna den wensch, het tooneel der zitting persoonlijk te mogen bezichtigen.

Terwijl de heeren naar boven gingen, vroeg de commissaris nogmaals aan den Markies:

— Het is u dus niet mogelijk, een verklaring te geven voor de verschijning van den dwerg?

De Markies di Sao Balbo haalde de schouders op en zei:

— Mogelijk! Mogelijk! Misschien! Ik wensch mij hierover niet uit te laten.

— Maar, Markies, liet de commissaris zich ontvallen, daar zouden wij u toch toe kunnen dwingen.

— Zoudt ge dat denken, mijnheer de commissaris? hernam de Markies, ik zou haast denken van niet. Gij zijt volkomen vrij om mijn séance uit te leggen, zooals gij wilt. Noem het bedrog. Noem het tooverij. Noem het voor mijn part een eenvoudig goochelkunstje. Maar ik zou wel eens willen zien of gij een goochelaar zoudt kunnen dwingen zijn trucs uit te leggen. Dat zou gelijk staan met hem zijn broodwinning te ontnemen.

— Maar gij wilt toch niet zeggen, dat dergelijke séances tot uw broodwinning behooren! meende de commissaris te moeten opmerken.

De Markies lachte fijntjes. Die commissaris was een handige vent met een koel en klaar verstand. Hij hield van die lieden.

— Zeer juist opgemerkt, mijnheer de commissaris, maar broodwinning of niet, zooals ik u reeds heb gezegd, wensch ik mij niet over mijn..., mijn.... laten we zeggen.... truc uit te laten. Ge zijt vrij om een onderzoek in te stellen, misschien vindt ge dan wel wat iedereen als een ondoorgrondelijk raadsel voorkomt.

De commissaris liet niet blijken, welken indruk de woorden van den Markies op hem hadden gemaakt.

Hij onderzocht vluchtig het vertrek waar de séance zich had afgespeeld en begaf zich hierop weer met de heeren naar beneden, waar in een der kamers het ontbijt gereed stond.

Nu verschenen ook Sir Edward Touston en Rudge Fitzgerald, die het plan opperden om na het ontbijt naar Londen terug te keeren. Ook de overige gasten, waaronder kolonel Goal en de Markies di Sao Balbo, bestelden hun auto's.

Alleen Miss Florence beloofde haar vriendin Lilith om nog eenige dagen in het gastvrije huis te blijven en — tot verbazing van de meeste aanwezigen — kolonel Goal scheen het plan van zijn nicht, die hij anders nooit alleen liet, goed te keuren.

Hij bekommerde er zich ook niet om, toen zij na het ontbijt aan den arm van haar vriendin verdween. Eerst toen onmiddellijk daarna ook de markies de eetzaal verliet, werd hij onrustig.

En hij had zich niet vergist in zijn veronderstelling, dat de blonde Florence en de Zuid-Amerikaan boven in de gang afscheid van elkaar namen.

Zij stonden, gedeeltelijk verborgen achter de zware gordijnen van een der ramen, sprakeloos tegenover elkaar en hielden elkaars handen vast.

Florence snikte en fluisterde, hoe zwaar haar het afscheid viel en hoe somber zij de toekomst inzag.

Hij troostte haar met een innemenden lach op het gelaat en herhaalde steeds weer, dat zij elkaar spoedig zouden weerzien.

Zij vergaten alles om zich heen en hoorden niet, dat zachte schreden naderden.

Twee van haar fonkelende oogen waren op hen gericht en de kleine, sierlijke gestalte van Mrs. Mabel Morton boog zich met inspanning voorover om de woorden af te luisteren, welke de twee tot elkaar spraken.

Het gelukte haar niet, maar wat zij zag, was voldoende om haar jaloezie op te wekken.

Plotseling kwam een gedachte in haar op.

Onhoorbaar en onopgemerkt ging zij weder naar beneden, waar zij naast Lady Clifford in de eetzaal plaats nam en met vleierende stem fluisterde zij tot de vriendelijke dame:

— Lieve mevrouw, vindt u het goed, dat ik, nu mijn lieve vriendin Florence Goal nog bij u blijft, ook nog niet vertrek. Ik heb wel is waar bevel gegeven mijn koffer te pakken en ik vrees ook, dat gij door het ongeluk, dat u getroffen heeft, uwe gasten misschien liever zaagt vertrekken....

Zij zweeg en keek bedeesd voor zich. De oude dame haastte zich om vol innige hartelijkheid te verzekeren, dat Mrs. Morton altijd een welkome gast in Rastinghouse was!

Deze diefstal was weliswaar een onaangename geschiedenis, maar Mrs. Morton mocht blijven, zoolang zij wilde.

En dus bleef zij, het kleine wraakzuchtige wezen, dat in haar jeugd in Whitechapel uit de

goot was opgeraapt als klein proletariërskind, dat daarna actrice was geworden en nadat zij een massa mannen had geruïneerd, met een ouden, schatrijken patriciër was getrouwd. Hij had van zijn huwelijk niet lang genoten, de dood had hem overvallen.

Mrs. Morton was daarna voorzichtig geworden. Veel te verstandig om haar plaats in voorname kringen op het spel te zetten, deed zij alles om den uiterlijken schijn te bewaren, bezocht trouw de kerk en gaf als de wereld het te weten kwam, groote aalmoezen.

Zoodra het overige gezelschap Rastinghouse had verlaten, zond zij haar kamenier naar Miss Florence met het verzoek of de jonge dame, als zij tijd en lust had, een kwartiertje in de kamer van Mrs. Morton zou willen komen.

Dit kon Mabel Morton, die de oudste der twee en een getrouwde vrouw was, zich wel veroorloven en Florence nam argeloos de uitnoodiging aan.

Hartelijk begroet door de kleine brunette, nam zij naast deze op de sofa plaats en spoedig zaten beiden gezellig te babbelen over modes, theater en dergelijke onderwerpen.

Mrs. Morton wist het gesprek zeer handig te brengen op het onderwerp, dat haar belang inboezemde en het deed Florence niet onaangenaam aan dat plotseling de markies di Sao Balbo ter sprake kwam.

Mabel Morton vond hem zeer interessant en voornaam en het jonge meisje was het volkomen met haar eens. Maar haar gezichtje kreeg een gespannen, bijna angstige uitdrukking, toen de jonge vrouw opeens sprak:

— Het is jammer, dat men niet weet, wat men aan hem heeft... Ik geloof niet, dat hij is voor wien hij zich uitgeeft!

Een zachte blos kleurde Florences wangen, toen zij antwoordde, dat zij dat niet kon gelooven. Nog nimmer had zij iemand ontmoet, die zulk een gunstigen indruk op haar had gemaakt.

Met een ongeloovigen glimlach antwoordde Mrs. Morton na een kleine pauze:

— Ik wou, dat ik er evenzoo over kon denken als gij, maar tot mijn spijt is dat wat ik weet in lijnrechte tegenspraak met dat wat ik gaarne zou gelooven.

En vol leedvermaak vervolgde zij:

— Gij stelt ook veel belang in dezen man, nietwaar?

Florence Goal knikte toestemmend, terwijl haar blauwe oogen vol tranen stonden.

Bij deze openhartige bekentenis veranderde de valsche vriendin van houding en als het sissen van een slang klonk het van haar lippen:

— Ik heb dus gelijk, gij bemint den Markies?

En als ik u vertel, dat deze man uwe liefde niet waard is, dat hij een misdadiger is, die reeds kennis heeft gemaakt met de politie en met de gevangenis....?

Bij deze woorden richtte Florence zich in haar volle lengte op.

— Dat is niet waar! Dat is een gemeene leugen!

Als een wilde kat sprong de kleine vrouw naar haar toe.

— Neem die woorden terug! Ik beveel u om die woorden terug te nemen, als gij niet wilt, dat ik u in het volle gezelschap zal bewijzen, dat ik de waarheid heb gesproken?

Florence beefde. Haar verstand zei haar, dat zij op dit oogenblik beter deed te zwijgen. In haar snel werkend brein doemden alle bijzonderheden op, die haar onverklaarbaar waren gebleven in het doen en laten van den markies. Vanaf de voorspelling van den diefstal door middel van den dwerg tot het plotselinge opduiken van haar vaders testament, dat blijkbaar ten gevolge van de inbraak in het huis van haar oom in handen van den Markies was gekomen, aan dit alles dacht zij nu.

En al verminderde hierdoor haar liefde en haar vertrouwen in den man, dien zij aanbad, ook niet, toch voelde zij met vrouwelijk instinct, dat zij tegenover Mrs. Morton zoo voorzichtig mogelijk moest zijn... Deze vrouw beminde den Markies ook, daaraan twijfelde Florence niet meer!

Het blonde meisje overdreef haar droefheid met opzet en liet haar tranen den vrijen loop. Snikkend sprak zij:

— En hoe weet gij dat alles? Hoe komt gij aan deze vreeselijke beschuldigingen, Mrs. Morton?

Mabel Morton liep in de val. Zij dacht reeds gezegevierd te hebben over dit jonge, onervaren meisje. Zij vertelde, hoe zij de reddende engel was, die den door eigen schuld in het verderf gestorten man vol barmhartigheid de hand had gerekte.

— En dit is mijn dank! sprak zij eindelijk vol pathos.

Dit is mijn dank er voor, dat ik hem weer heb opgericht tot hij in betere omgeving is gekomen! Nu wendt hij zich tot u, deze valschaard! En hij vertelt u dezelfde leugenachtige verhalen, waarmee hij eenmaal mij betooverde...!

Florence Goal, die er geen oogenblik aan dacht, den geliefde te wantrouwen, speelde haar rol uitstekend. Een zeker voorgevoel zei haar, dat den markies van deze vrouw onheil dreigde en dat zij slechts door list en groote slimheid het onheil van het geliefde hoofd zou kunnen afwenden.

— Wat zal ik doen? snikte zij. Geef mij raad, help mij, lieve Mrs. Morton!

Deze deed alsof zij nadacht.

Eindelijk sprak zij, terwijl zij het weenende meisje met strenge blikken aankeek:

— Het eenige, wat u overblijft, is dezen man op te geven en aan mij over te laten....! Ik heb hem indertijd gered uit het slijk, waarin hij reeds dreigde te stikken, en ik geloof, dat ik er de kracht toe heb, om hem nog eenmaal op den goeden weg te brengen! Mijn liefde is rein en

onzelfzuchtig en ik wil hem tot een beter, gelukkiger mensch maken!

Het schoone meisje boog deemoedig haar goudblond hoofd en, terwijl zij zich over zichzelf verbaasde, nam zij de handen van de jonge vrouw en drukte ze, als met een zwijgende belofte, aan haar borst.

Daarop scheidden zij, beiden met het vaste voornemen zoo spoedig mogelijk den man te bezoeken, wien haar liefde gold.

Hoofdstuk IX.

Jalouzie en wraak.

Nauwelijks was Raffles gereed met zich van zijn vermomming te ontdoen en stond hij op het punt om met Brand te beginnen, toen hij zich eensklaps een kletsenden slag tegen het voorhoofd gaf.

— Charly, zeide hij, wat me nog nooit gebeurd is, is me nu gebeurd. Ik heb wat vergeten en we moeten onmiddellijk terug om het te halen.

— Wat dan? vroeg zijn vriend, die deze boodschap niet erg prettig scheen te vinden, want het gooide natuurlijk zijn plannetje, om dien avond gezellig thuis te blijven, volkomen in de war.

— Vraag me dat op het oogenblik maar niet, zei Raffles, ik zal het je onderweg wel vertellen, nu moeten we maken, dat we weer naar Rastinghouse komen.

En zoo kwam het, dat Raffles eenige uren na zijn vertrek weer op het kasteel terugkeerde, natuurlijk pas nadat hij zich weer evenals te voren als Markies di Sao Balbo had vermomd. Brand was weer Rudge Fitzgerald en de onafscheidelijke metgezel van zijn vriend.

Onderweg had Raffles hem verteld waarom hij terug moest. Hij had namelijk vergeten de ingrediënten, die er voor verschillende vermommingen noodig zijn, in te pakken en mede te nemen. Deze bevonden zich nog in de ruimte verborgen door het geheime luik, dat Raffles gedurende zijn onderzoekingsstocht door het huis had gevonden.

Datzelfde luik had hem ook goede diensten bewezen bij het laten verschijnen van den dwerg,

die door Brand vooraf op deze plaats was gebracht.

De dwerg was een afzichtelijk mannetje, dat Raffles met geld en goede woorden had overgehaald hem bij dergelijke experimenten behulpzaam te zijn. De heele scène was inderdaad niets anders geweest dan een handig goochelkunstje.

Toen de beide vrienden op Rastinghouse aankwamen, verzochten zij den bediende, die hun goed aannam, niets van hun terugkomst te zeggen. Zij deelden den man mede waarom zij gekomen waren, maar repton natuurlijk met geen woord van het geheime luik.

Hun komst bleef onopgemerkt, behalve voor één. Toevallig keek Mrs. Mabel Morton uit haar venster en zag de twee vrienden binnentreden. Onmiddellijk was zij op haar qui vive en ging haar kamer uit. Zij was zich toevallig aan het kleeden en daar zij zoo gauw haar japon niet kon vinden sloeg zij een dunnen kapmantel om haar bloote schouders en snelde de gang in.

Plotseling hoorde zij stemmen. De twee vrienden kwamen de trap op. Wat moest zij doen? zooals zij nu was kon zij niet voor hen verschijnen, terwijl zij ook niet gaarne zou willen, dat zij haar zagen, daar zij te weten wilde komen wat de markies thans weer in het schild voerde.

De stemmen naderden meer en meer; zij moest een besluit nemen en zonder zich goed reken-schap te geven van hetgeen zij deed, opende zij een der deuren, die op dat gedeelte van de gang uitkwamen en ging de kamer binnen.

Het toeval wilde, dat het juist het vertrek

was, waar de markies had gelogeed. De bediende had het 't best gevonden hen maar weer naar hun oude kamer te brengen.

Mrs. Morton hoorde de stemmen het vertrek naderen. Zij schrok. Wat nu? Nu was zij nog even ver. Zij keek in het vertrek rond. Dáár, onder die canapé? Neen, men zou haar direct ontdekken. Dan maar achter de donkere fluweelen gordijnen!

Nauwelijks was zij er achter verborgen, toen de deur openging en de beide heeren binnentraden.

Het eerste werk van den markies was het venster te sluiten. Hij stond, terwijl hij dit deed, zoo dicht bij de verborgen vrouw, dat zij elk oogenblik dacht, dat hij haar zou ontdekken. Dit gebeurde evenwel niet. En nu was zij getuige van iets vreemds.

Toen Raffles het venster gesloten had, wendde hij zich tot zijn vriend en zei:

— Oef! Ik ben blij, dat ik even alleen ben, Charly. Die baard zit vandaag veel te stijf en ik moet hem even afdoen om te zien of ik er niet wat aan kan veranderen. Heb jij er misschien ook last van?

— Neen, zei Brand, mijn kneveltje zit heel goed, daar merk ik haast niets van, maar nu jij toch even je baard afdoet, wil ik wel even mijn pruik afzetten. Die broeit een beetje.

En nu was Mrs. Morton er in haar schuilplaats getuige van hoe de twee vrienden zich gedeeltelijk van hun vermomming ontdeden.

Nu werd haar veel, dat haar eerst duister en onbegrijpelijk was voorgekomen, duidelijk. Thans doorzag zij de streken van den man, die haar liefde had versmaad en het kookte in haar van woede. Eén oogenblik scheen de kamer met haar rond te draaien, maar onmiddellijk herstelde zij zich. Nu kon zij zich wreken, tenzij... Zij sloot de oogen toen zij dacht aan de mogelijkheid, dat die man nu misschien toch nog voor haar zou zwichten en haar eens toebehooren. Maar dan moest zij direct handelen en geen oogenblik langer aarzelen. Zonder te denken aan haar onvoldoende toilet, sloeg zij met een energieke beweging de gordijnen terzijde en verscheen plotseling als een spookbeeld voor den nu toch werkelijk verrasten Raffles, die met zijn valschen baard in de handen voor den spiegel stond.

Het was een merkwaardig gezicht die beide mannen daar te zien staan. Raffles had zijn baard in de handen en leek nu in het minst niet meer op den markies, dien hij had willen voorstellen, terwijl Brand een zonderling type gelek met zijn lichtblond krullend haar en pikzwart kneveltje.

Vóór hen, als de godin der wrake stond Mrs. Morton. De kapmantel was van haar schouders gegleden en nu stond zij daar in een theatrale hou-

ding met opgeheven armen, terwijl haar sneeuw-witte boezem van ingehouden emotie golfde.

Slechts enkele oogenblikken keken zij elkaar aldus aan. Toen werd de stilte verbroken door Mrs. Morton.

— Ha zoo, mijnheer de Markies, begon zij op schamperen toon, daar heb ik u nu eens verrast. Dat had ge niet gedacht, niet waar? Was uw comediespel nog niet ten einde? Waart ge nog meer van plan? Jammer dat ik nu roet in het eten moet strooien, maar daar is niets aan te doen.

Raffles had zich inmiddels rekenschap gegeven van hetgeen hem te doen stond. Per slot van rekening was het zoo erg niet, dat deze vrouw gezien had, dat hij een valschen baard droeg. Zoo iets kwam wel meer voor en ongetwijfeld zou hij er wel een goede verklaring voor weten te geven.

— Gaat u zitten, madame, zei Raffles met honingzoete stem, gaat u zitten. Wees welkom op onze kamers. Wilt u misschien dat ik nog wat andere gasten laat roepen, die dan kunnen zien welk een fatsoenlijke vrouw gij zijt om in een dergelijk toilet bij twee heeren op de kamers te komen. Men zal verstomd staan.

— Ga gerust uw gang, mijn waarde heer Markies, hernam Mrs. Morton, die zich door de woorden van Raffles niet in het minst liet verschrikken. Ga gerust uw gang. Dan kan ik hen meteen op de hoogte brengen van verschillende aardige feiten. Dan kan ik hun vertellen van dien boerenknecht, die hier gisteren maar in- en uitgelopen is, om bij de boeren te informeren naar het geld, dat zij van Lord Clifford zouden krijgen! Dan kan ik hen ook vertellen van dien donkeren heer, die onmiddellijk, nadat de diefstal van het miljoen pond sterling gepleegd was, in den stikdonkeren nacht uitgegaan is, om den buit in veiligheid te brengen. Verder zullen zij het zeer interessant vinden te vernemen hoe die dwerg door den duizendkunstenaar Markies di Sao Balbo door middel van het verborgen luik, waarin nog zoo'n aantal pruiken, baarden, en kleedingstukken liggen, naar binnen is gesmokkeld, terwijl dan ook niemand meer twijfelen zal aan het feit dat de diefstal ten huize van den kolonel Goal door u of uw handlangers is gepleegd, want ik heb dat alles, verborgen achter gordijnen en portières, gehoord.

Zij zweeg om adem te halen en Raffles maakte hiervan gebruik om een woordje in het midden te brengen.

Hij had werkelijk verbaasd gestaan dat deze vrouw alles wist en hij moest bekennen, dat zij hem te slim af was geweest. Hij dacht onwillekeurig aan het spreekwoord: Als de liefde vergaat in haat, dan is er geen grooter kwaad, en

hij wilde trachten haar het zwijgen op te leggen door het te doen voorkomen alsof hij haar liefde beantwoordde. Weliswaar stuitte hem dit een weinig tegen de borst, maar hij was wel genoodzaakt om deze rol te spelen. Hij moest tijd winnen, daarna zou hij wel verder zien.

— Madame, zeide hij, en zijn stem klonk zacht maar vastberaden, ik moet toegeven, dat gij mij te slim af geweest zijt. En u zult mij toestaan u te zeggen dat ik voor menschen met een dergelijk koel en helder verstand een groote achting heb. Waar die persoon een vrouw is van zoo uitnemende schoonheid als gij bezit daar moet dit gevoel van achting natuurlijkerwijze gepaard gaan met een gevoel van vereering, dat, ik wil het eerlijk bekennen, mij eerstijds vreemd was. Madame, sta mij toe u te verzekeren, dat ik u liefheb.

Maar Mrs. Morton was geen kind. Zij doorzag de truc onmiddellijk.

— Geef u geen moeite, Markies, zeide zij op sarcastischen toon, dat is allemaal tevergeefs. Ik doorzie u geheel en al. Als gij wilt, dat ik u geloof, geef mij dan de noodige waarborgen. Op staanden voet moet gij mij het millioen pond sterling overhandigen, dat gij uit de brandkast van Lord Clifford hebt genomen, terwijl ik mij verbind om het terug te geven, zoodra wij in den echt verbonden zijn. Geef mij onmiddellijk uw antwoord. Onmiddellijk of ik telefoneer over vijf minuten naar de politie om u, heer Markies, om u..... John Raffles, te laten arresteren. Onmiddellijk uw antwoord! Nu! Nu!

Mrs. Morton had zich vreeselijk opgewonden, terwijl zij sprak. Hare oogen schoten vuur en zij geleek in haar woede op Carmen, de Spaansche schoone, die mannen tot wanhoopsdaden opwekte.

Ook Raffles had zij woedend gemaakt. Dat was iets zeldzaams. Want de gentleman-inbreker was zijn naam volkomen waardig; nimmer liet hij zich verleiden tot driftige daden, waarover hij later in kalme oogenblikken spijt kon gevoelen. Maar nu was hij toch eenigszins buiten zich zelf. Hij moest bekennen, dat die vrouw veel wist; te veel. Want als hij inderdaad gearresteerd werd, zou het kunnen gebeuren, dat men zijn identiteit uitvischte en men te weten kwam, dat niet alleen Markies di Sao Balbo en John Raffles één en dezelfde persoon waren, hetgeen niet zoo erg was, maar ook, dat John Raffles en Lord Aberdeen identiek waren en dat was wel erg. Dat mocht onder geen enkele voorwaarde geschieden. Het mocht kosten wat het wilde.

Dit alles was Raffles als een bliksemstraal door het brein geschoten, toen hij daar zoo tegenover de woedende vrouw stond. Hij kon

niet nalaten te bekennen, dat, zooals zij daar stond, in haar zijden onderkleeren, met de losgeraakte donkere krullen, de volle, blanke armen en den hijgenden boezem, dat zij een schoone vrouw was en begeerenswaard voor menig man. Maar Raffles had zich tegen vrouwelijke schoonheid weten te pantseren, hij bewonderde haar zooals men een schitterend schilderij bewondert, maar hij begeerde haar niet. Hij begeerde alleen zijn vrijheid en die stond deze vrouw in den weg. Er bleef hem dus maar één middel over en dat was die vrouw ongevaarlijk te maken.

In haar woede had zij niet opgemerkt, dat Raffles zijn vriend een teeken had gegeven. Deze echter had het gezien en ófschoon hij even aarzelde, omdat het hier een dame gold, begreep hij weldra dat hij niet aarzelen mocht.

Ongemerkt was hij achter haar geslopen met een zwart zijden shawl en met één enkele, forsche beweging sloeg hij haar die over het hoofd.

Dit ging zoo snel in zijn werk, dat Mrs. Morton geen enkelen kreet kon uiten. Het volgende oogenblik had Raffles haar een doek om den mond gebonden en hield haar armen met zijn sterke handen vast.

Met den moed der vertwijfeling sloeg en beet de vrouw van zich af. Raffles had al zijn krachten noodig om haar vast te houden, zonder haar te bezeeren. Toen begon zij te trappen en Brand moest zijn vriend te hulp komen. Zòd woedend werd zij, dat zij zich om en om wentelde in hare pogingen om los te komen en hare zijden kleeren van het lijf scheurde.

Het werd zòd erg, dat Raffles medelijden met haar kreeg en er iets anders op bedacht. Hij had in zijn vestzak een fleschje met een sterk, maar absoluut ongevaarlijk verdoovingsmiddel. Door één hand los te maken wist hij dat te bemachtigen en het volgende oogenblik ademde de vertwijfelde vrouw de dampen in.

Onmiddellijk liet de uitwerking zich gelden. Haar ijzeren greep om de polsen van Raffles verslaptte en even daarna viel zij machteloos in de kussens van de ouderwetsche canapé terug.

Raffles en Brand wischten zich het voorhoofd af.

— Dat is me nog nimmer gebeurd, zei Raffles. Daar had ik nu totaal niet op gerekend. Het is alweer een les voor den volgenden keer, om toch geen enkelen voorzorgsmaatregel te verzuimen. Wil je wel gelooven, dat ik me bijna schaam zoo tegen een vrouw opgetreden te zijn. Maar het kon niet anders. Het eenige, dat mij troost is de gedachte, dat zij het misschien dubbel en dwars heeft verdiend, niet alleen aan mij, want och, ik kan er wel tegen, maar ten opzichte van vele ongelukkige slachtoffers. De mannen en daardoor de gezinnen, die zij ten gronde heeft gericht zijn ontelbaar en je zult

eens zien hoe gauw ze, als ze weer vrij is, weer met die practijken begint. Ik moest waarlijk even lachen, toen ik haar voorstel hoorde om haar dat millioen pond sterling in pand te geven. Daar had ik nimmer één penny van terug gezien. Trouwens ik had het niet meer in mijn bezit. Zooals je weet was die transactie van de regeering een daad van grove en onbillijke willekeur jegens de arme boeren en ik ben blij, dat ik ze in het bezit van het hun rechtmatig toekomende heb kunnen stellen. En daar Miss Florence nu ook in het bezit is gesteld van haar vermogen, heb ik hier niets meer te doen, dan mijn achtergelaten spullen mee te pakken en dan zoo spoedig mogelijk te verdwijnen. Als jij je nu even wilt belasten met Mrs. Morton naar haar kamer te brengen, dan zal ik den koffer met onze ingrediënten halen en kunnen we ongehinderd vertrekken.

Aldus geschiedde.

De beide vrienden bogen zich over de be-

wusteloze vrouw en brachten, zoo goed en kwaad dit ging, hare gescheurde onderkleeding, waar hare rose ledematen doorheen schemerden, in orde en terwijl Brand het beweginglooze lichaam in zijn armen nam, ging Raffles vooruit om den weg te verkennen.

Het geluk was hun gunstig, want zij ontmoetten op de gangen niemand en weldra lag Mrs. Morton in haar eigen bed, alsof zij een langdurig middagslaapje deed.

Raffles en Brand, die zich wederom vermomd hadden als te voren, haalden nu voorzichtig hun koffer uit de geheime ruimte onder het luik, gaven den bediende een stevige fooi en vertrokken nu voor de tweede maal en voor goed van Rastinghouse, waar, (Raffles moest het bekennen,) zij zeer goede dingen hadden gedaan, maar hetgeen hun ook de noodige moeite had gegeven.

Dienzelfden dag nog waren zij te Londen terug.

De volgende aflevering (No. 523) bevat:

Het levende Schilderij.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd LORD LISTER,
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? BUFFALO-BILL.

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

---

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHER TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.